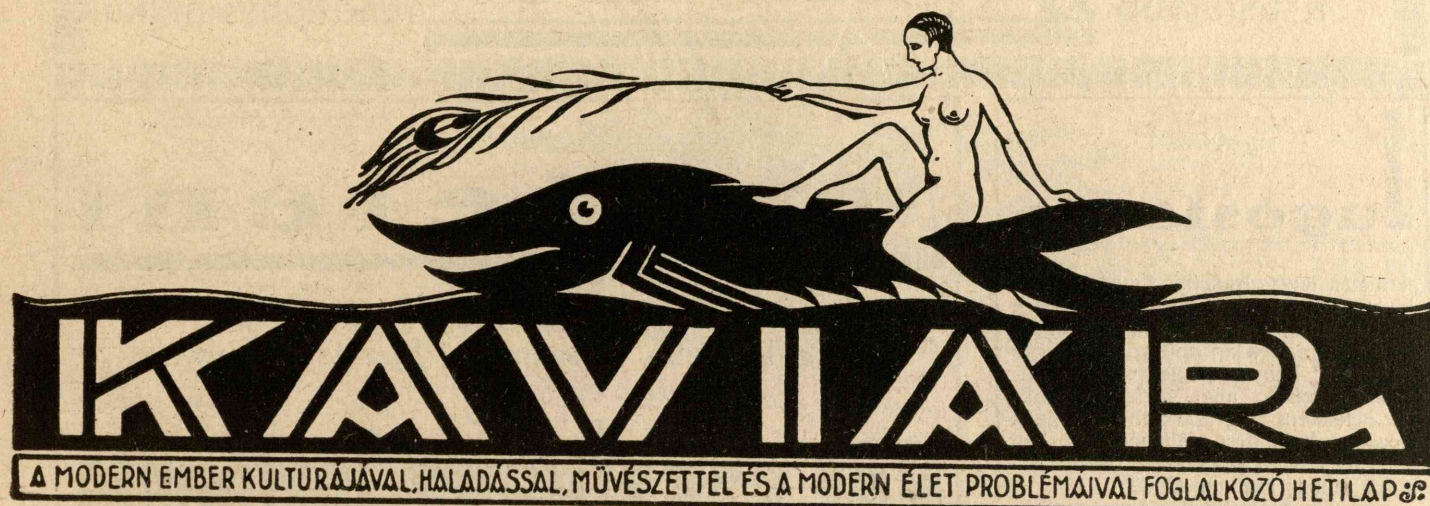

X. évf. 24. sz.
Timișoara, 1932 június 14

P. 2820

Ára 20 lei, 3 kč., 8 dinár, 2.50 lira
Bucarestben : 25 lei
Párisban . : 2 fr. 50 cent
Berlinben . : 50 Pfennig
Londonban : 1/2 angol shilling

A szabadban
A „Kaviár” eredeti felvétele

Ne utazzon el
a legújabb

„HERMES” vasuti menet-
rendkönyv nélkül

Jugoslávia

területén levő olvasóink figyelmét felhívjuk, hogy a nagy portókötség és a hosszadalmas adminisztrációs munka elkerülése miatt a lapban hirdetett összes „Bán-dor” könyveket megvehetik mindama helyeken, ahol a lapot szokták hetenként megvásárolni. De a pénz előzetes beküldése ellenében, vagy utánvét mellett jugoszláviai fiókkiadóhivatalunk is szállítja. Címe:

„Medjunarodni Prometni Novinski i Ogl.
Zavod D. D. Subotica, 2.”

Vagy az egyes lapárusítóknál, vagy fenti fiókkiadóhivatalunknál megrendelhető és azonnal szállítható:

1. Kató egy úrileány vallomásai, (elfogyott)
2. Kató mint asszony 50.—
3. Kató válása, képekkel 50.—
(E két utóbbi csak korlátozott példányban)
4. Vera naplója, képekkel Dinár 70.—
5. Színésznő emlékiratai, 9 drb. tollrajzzal Dinár 200.—
6. „Káviár” 1931 I. félév 520 oldalon 1—26 szám, hibátlan összeállításban, a „Nőuralom” c. nagy sikert aratott regénnyel, kemény kötésben, Dinár: 80.—
7. Káviár 1931, II. fele, 562 oldalon, 27—52 szám, hibátlan összeállításban, az „Orosz cári balett titkaiból” c. páratlanul érdekes cikksorozattal, kemény diszkötésben, Dinár 80.—
8. Bestiák, négy darab fényképpel, bibliofil kiadás, Dinár: 80.—
9. Párisi Album, tíz darab páros kép-pel, Dinár 160.—
10. Kapu előtt, diákregegy, 164 oldalon, angol vászonkötésben, Dinár: 50.—
11. Káviár 1930—1929—1928—1927-ik, esztendeje, egy nagy kötetben, kötve, bármelyik esztendő ára Dinár: 245.—

Megjelent

és előjegyzéseket fenti fiókkiadóhivatalunk is elfogad az alábbi két új könyvre:

Hét szüzlány története

bibliofil kiadás, kemény diszkötésben, külföldi ára 150 lei, Dinár: 50.—

Nőuralom

kemény diszkötésben, bibliofil kiadás, külföldi ára 150 lei, Dinár: 50.—

Megjelent

a legújabb, 6. számú új Bán-dor könyv:

Hét szüzlány története

cimmet és mindazoknak, akik azt előzőleg megrendelték, utánvét mellett e héten küldjük szét. A könyv bibliofil (wieni) kiadásban, 200 kézzel számozott példányban, a szokott elegáns keménykötésben hagyta el a sajtót. Ára 100 lei, külföldön 150 lei. — Junius elején jelenik meg

Nőuralom

című, újabb, 7-ik számú Bán-dor könyv, melyre még előzetes rendeléseket a kiadóhivatal elfogad. Eme regényünk tartalma nem tévesztendő össze azzal a hasonló című regénnyel, ami a múlt év folyamán lapunk hasábjain megjelent. Mindazon előfizetőinknek, akik ezt a könyvet is megrendelték, a megjelenéskor azonnal feladjuk. Ára 100 lei, külföldön 150 lei.

Cehoslovákiai megrendelőinket kérjük, hogy a fenti könyveket megrendelhetik, illetve előjegyez-tethetik mindama helyeken, ahol a lapot szokták hetenként megvásárolni.

Divatcikkekben
a legjobb be-
szerzési forrás:

„LOUVRE” divatáruház

a józsefvárosi templommal szemben

(4)

Gál Manó könyvnyomdája Lugoj. (Lapkiadótulajd. S. Papp)

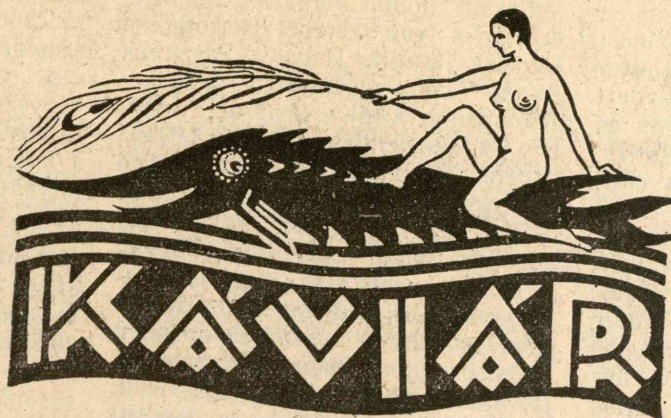

Szerkesztőség és kiadóhivatal

Zimisoara, Gyárvaros,
Vadászerdei alé 54

Hirdetési tarifa:

Hasábmiliméterenként 4 lei,
apróhirdetés szavanként 6 lei
Külföldi hirdetési díjak előre
fizetendők.

Előfizetési árak 1/4 évre:

Magyarországon	10 pengő
Romániában	240 lei
Cehoslovákiában	40 Kc.
Jugoszláviában	100 Di.

Külföldön máshol egynegyed évre
300 lei, mely összeg postautal-
ványon a kiadóhivatal címére
küldendő be.

A szerkesztőség kéziratokat nem
ad vissza és nem őriz meg.

— Megjelenik minden héten, kedden —

Főszerkesztő:

DINNYÉS ÁRPÁD

Felelős szerkesztő:

BEN GIT

Szerkesztő:

BÁN-DOR

A világháboru erkölcsstörténete

(Erótika a betegápolásban. Szekszuális kíváncsiság, nézési vágy, koprolagnia és szadizmus az ápolónők között... Az ápolónők rossz hire... Nők látogatása a lövészárokban.)

III.

Kétféle módon jutott a nő köz-
vetlen érintkezésbe a hadvezetéssel:
mint betegápolónő és ritkábban, mint
aktív háborus résztvevő. Alantiakban
azokkal az erotikus alapokkal fo-
gunk foglalkozni, melyek kisebb na-
gyobb mértékben szerepet játszottak
a betegápolásnál.

Különösen a jobb körök asszo-
nyai voltak azok, kik az első hábo-
rus hónapokban, az állomások per-
ronjait, hová sebesültszállító vona-
tok érkeztek, bizonytalanná tették
és olyan sebesültkultuszt keltettek
életre, melynek erotikus háttére a
nagy nyilvánosság előtt sem marad-
hatott titokban.

Helytelen volna, ha a nők beteg-
ápolását csupán részvétjüknek tartá-
nánk, mert inkább az ellenkezője
következik ebből. Mert a férfi nem
tudja nézni a beteg fájdalmait, szen-
vedni fog köztük, míg teljesen fel-
örlődik és a beteg tartós ápolására
teljesen alkalmatlan. Aki azonban az
ápolónőket megfigyelte, csodálkozva
látta, hogy közönyösek és „gyöngé-
dek” maradtak a haldokló legrette-
netesebb vonaglásainál is és így is
van ez jó, mert a férfi, aki a szen-
vedéseket nem tudja tűrni, rossz
ápolója volna a betegnek. Csillapi-
taná a fájdalmat, feltartóztatná a
halált, egyszóval segíteni akarna.
Ahol pedig nincs mit segíteni már,
ott semmi helye neki, ott egyedül

csak az ápolásnak van jogosultsága
és erre csak egy nő alkalmas —
így ír Weininger.

Már rámutattunk arra, hogy hitelt
érdemlő tudósok az asszonyok ápo-
lási tevékenységét kizárólag, mint a
libidó likvidálásához és a szekszu-
ális izgalomhoz vezető utat jelölték
meg. Különösen az önkéntes ápoló-
nőknél volt ez az eset, akik tudva-
levőleg a legjobb körökből rekrutá-
lódtak. Ezeknek a nőknek nagyszá-
mánál az erkölcsi motivumot már
előre ki kell kapcsolnunk. És az
előkelő társaságból származó hölgy
képtelensége, a sebesültápolás ne-
héz feladatát teljesíteni, maga is itt
van, ahol ez a foglalkozás számára
többé kevésbé erotikusan színezett
társadalmi sport volt, amit elősegi-
tett azon körülmény is, hogy a
paciensnek állandóan az az érzése
volt, hogy egy jól nevelt hölgy tisz-
tességét megsérti. A honvéd, aki
félnapig kinlódott, mert nem volt
bátorsága a finom és előkelő ön-
kéntes ápolónőtől egy éjjeliedényt
kérni, egy példa az ezer közül.

Az igazság kedvéért meg kell
jegyeznünk, hogy a férfiaknak e sze-
méremérzete hamis előítéleten nyu-
godott. Az előkelő amatőrápolónők,
valamint a hivatásosak is, koránt-
sem osztották ezen érzelmeket. El-
lenkezőleg gyakran csak az a szin-
tén libidózusan színezett vágy ve-
zette őket a kórházakba, hogy a

férfi organizmus intim cselekedeteit
megfigyelhessék. Egy osztrák katona
így ír erről feljegyzéseiben:

„Leirhatatlan, hogy a hölgyek,
akik a betegszállítmány átvételére
G.-be érkeztek, hogyan viselkedtek.
Legnagyobb részük nyomoruságos
állapotban volt, összelöve és az uta-
zástól megtörve és ezek az asszo-
nyok néha minden szükségesség
nélkül ragaszkodtak ahhoz, hogy
megmeztelenítsük magunkat. Minden
két percben megkérdezték, hogy
nem-e akarjuk szükségleteinket el-
végezni. Mi gondoltunk ilyenkor va-
lamit, de sokkal fáradtabbak vol-
tunk, semhogy ellenkeztünk, vagy
panaszkodtunk volna.

„Hága a háboruban” című hadi-
regényben két katona beszélget:

„Rettenetes, hogy milyen hatal-
muk van ezeknek a hölgyecskének
a katonák fölött, akiket leszidnak,
ha nem állnak fel előttük. Persze,
mint az orvosok szeretői mindent
megengedhetnek maguknak, hintón
járnak, jól esznek és első osztályon
utaznak szabadságra. Miután pedig a
katona legfőbb kötelessége az enge-
delmességben áll, így minden tekin-
tetben ki van szolgáltatva. Így pél-
dául a vizsgáló teremben önkéntes
ápolónők járkálnak, hogy valóságos
szégyen. Én magam láttam egy kór-
házban, mikor a katonák sorban
állva, teljesen meztelenül vártak a
vizsgálatra, hogy három ilyen fiatal

liba folyton talált valami munkát a szobában, honnan aztán szemtelen arcocskájukon elégedett mosollyal távoztak ismét. Hallatlan mindezt éretlen leányok előtt, akik otthon és az iskolában folyton azt hallhatták, hogy a meztelenség bűn és most azt kérdezik a katonáktól, hogy nem-e nemibetegek és hol kapták ezt, hacsak nem ők maguk állapítják ezt meg a férfiakon, ami szintén nagyon gyakran előfordult. „Vagy pedig, amit egyszer magam is átéltem, midőn egy előkelő ur-asszony szolgált irnokul az orvosnak és az idegbetegeknek fel kellett emelniök az ingüket; így éltek vissza a helyzettel és prostituálták a legszemérmesebb érzelmeiket. Próbálnánk csak egyszer megfordítva csinálni, hogy tele lennének vele rögtön az ujságok.”

De más veszedelmekkel is járt a női szanitézszolgálat és ez: a katonák és az ápolónők közötti szerelmeskedések, amivel most bővebben nem foglalkozunk, hiszen a háborus évek botránykrónikája eleget foglalkozott vele. Ebből az időből származik az a dal is, melyet szélleiben-hosszában énekeltek akkoriban:

*Még azt mondják, Budapesten
nincs k...,
Hát az a sok ápolónő micsoda?
Kék a szeme, szemöldöke fekete,
Az isten is k...nak teremtette.*

De mikor megállapítjuk, hogy különösen a hivatásos ápolónők lelkiismeretesen teljesítették feladatukat, nem szabad elfeledkeznünk arról sem, hogy az önkéntesek között nagyon sok volt olyan, aki régebben az utcán kereste meg a kenyerét. Különösen a tengeri kikötőkben, ahol a Belgiumból menekült kéj nők ápolónői ruhában működtek. Hasonlóképpen az orosz front mögött is nagyon sok volt az ápolónői ruhába öltözött kéj nő.

Az erotikus ösztönök mellett a betegápolásnál figyelembe kell vennünk azt is, midőn a szanitézszolgálat csak eszköz volt a célhoz, így például azok a leányok, akik a háboru előtt nem részesülhettek a házasság jótéteményében, így akartak férfihoz jutni, ami viszont nagyban hozzájárult ahhoz, hogy rontsa az ápolónők hírnevét.

Az ápolónői hivatás eszköz volt erotikus céljaikhoz azoknak a nőknek is, akik a szerelmi választás feltételeit itt remélték jobban megtalálni. Többnyire félig, vagy teljesen elhervadt szűzek voltak ezek, akik a

férfiakkal töltött kórházakban úgyiszlán a tyúk szerepét játszották a kakasok között. Henel „Pásztorék Annája” című regényében következőképpen ír erről a témáról; melyben a regény hősnője, egy lelkes nagyon erkölcsös leánya ápolónő lesz egy németországi kórházban:

„Az öreg leány, aki csak titkolt álmaiban merre elképzelni, hogyan is nézhet ki egy férfi, most a legkényesebb helyzetekben minden szegyen és habozás nélkül dolgozott a kórházban a meztelen férfitesteken. Ez természetesen bátor dolog volt, de bizonyos kielégülést is szerzett neki. Ő nem arra gondolt, hogy milyen rettenetes dolog a háboru, mely ilyen sebeket üt, hanem inkább arra, hogy el lehet viselni, mert a nőknek alkalmat nyújt arra, hogy

számos férfival összejöjjenek, anélkül, hogy zsenirozniok kellene magukat.”

Családi okokból való frontlátogatás is — habár ritkán — előfordult, eltekintve azoktól az ápolónőktől, akik a fronton teljesítettek szolgálatot, vagy azoktól a nőktől, kik katonaruhába öltözve résztvettek a legborzalmasabb harcokban. Egy osztrák tiszt közölte velünk, hogy 1915-ben egy kis faluban közvetlenül a front mögött egy feltűnően csinos és elegánsan öltözött hölgy jelentkezett és engedélyt kért, hogy tűzben álló férjét, egy aktív főhadnagyot meglátogathassa. Mikor az asszonyt, egy tipikus osztrák kincstári hölgyet megkérdezték meglepő kérésének

okai felől, őszintén elmesélte a parancsnoknak, hogy otthon egy kis szerencsétlenség történt vele: tulheves temperamentuma félrelépésre kényszerítette, mely nem maradt következmények nélkül és melyet most a férjével való találkozás által akar törvényesíteni. Megkapta a kért engedélyt.

Azokról az asszonyokról, akik önként vettek részt a háboruban, a világháború női katonáiról, külön cikkben fogunk megemlékezni.

Igaz történet.

A színigazgatónak van egy kis gimnazista fia, aki — talán azért, mert a kulisszák között nő fel — jobban szeret játszani, mint tanulni. A gyerek az év vége felé szomorúan jött haza az iskolából.

— Papa, — mondta — menj be holnap az iskolába és beszélj a tanárokkal, mert meg akarnak buktatni...

A direktor ur szót fogadott a fiának és másnap elment a gimnáziumba. Ott aztán elkezdett a tanárok lelkére beszélni, hogy kedves uraim, legyenek egy kis belátással, ez a gyerek egy bohém embernek a fia, nem szabad oly szigorúan kezelni, mint a többieket. Távozás előtt pedig meghívta az egész tanári kart a színházba.

— Bármikor jöjjenek az én színházamba, mindig kapnak potyagyert...

A direktor most már megnyugodott és biztosra vette, hogy nem lesz semmi baj. Annál nagyobb volt a meglepetése, mikor a fiu hazahozta a bizonyítványt. Szegénykét hatból elbuktatták. A direktor nagyon dühös lett. Autóba ült, elment az iskolába, rohant egyenesen a tanári szobába. Megállt a tanárok előtt és csak ennyit mondott:

— Hát mondják uraim, olyan rossz a műsor az én színházamban?

3 nap alatt eltűnt: szeplőt, májfoltot, pattanást VIOLA krém-szappan. Készíti Weiss Sándor gyógyszerháza Dóm-tér 9

Lola napi három órája

— Irta: GÁLDONI JENŐ —

Egyszerű, csinos, szép leány volt Lola Szolid, jó módu szülők gyermeke, kit féltő gondnal neveltek. Erkölcsös, jóra való feleségnek szánták egy megfelelő férfi számára, de csak egy olyanak, aki diplomával rendelkezik. Iskoláit zárdában, majd gimnáziumban végezte, járt zongorá-órákra, tánciskolába és mozdulatművészetet elsajátító iskolába. Mind ezeket természetes testi szépségéhez hozzáadva tényleg csabos jelenség volt minden tekintetben. Tisztán és csinosan járt, izlésesen öltözködött. Mindig a legegyszerűbb ruhákat viselte, utközben nem tekintett egy irányba se, szende volt, tartózkodó, de azért mégis minden jóízű férfi megfordult utána, amerre járt, mert, aki meglátta, az nem tudta róla levenni egyhamar a tekintetét. Lényében annyi tisztaság, annyi bájos varázs ragyogott, olyan ártatlanul tágra nyitott szemekkel tudott valakire nézni, hogy az emberek nem tudtak neki semmiféle kétértelmű szót se mondani. Elfagyott ajkukon a kétes szó, ha a mélytűzi szép kék szemekbe néztek, vagy ha az ártatlan tejfehér arcba tekintettek. Azonban ha szemekkel bátrabban átkutatták az egyszerű, csinos ruha alatt a feszülő, fejlett, plasztikusan domborodó idomokat a birási vágy kétszeres erővel tört fel forrongó, hevesen örvénylő vérükben s idegesen lüktető idegeikben: a romboló vágy egy megközelíthetetlen szüzi leánytest után, amely azonban az érett asszony testének érzéki fejlettségével dicsekszik és ez a két tulajdonság együttvéve a legmámorítóbb képeket ígéri; amikor minden mozdulat a természetes titlakozást fejezi ki bátorítatlanul, de ugyanakkor maga a leánytest önkéntesen felkinálkozással a szerelmi sejtések beteljesülését várja. Ilyen volt Lola és ilyen tekintettel néztek rá a férfiak, de megszólítani vagy ajánlatot tenni, senki se merészkedett. Lefekvéskor a félhomályos hófehér leányszobában anyja imádkozott az ágyánál boldogságáért és tisztaságáért, majd álomcsókot nyomott hófehér homlokára és lábujjhegyen távozott melőle...

Hetenkint kétszer ment be a városba anélkül, hogy tudták volna hová. Illetve bemondása szerint tudták, csak hogy ő nem odament, aho-

vá bejelentette. Szerdán délelőtt és szombaton délután. Mindkét ízben otthon azt mondta, hogy barátnőjét kíséri el tenniszezni, vagy irodalmi előadást néz meg.

Hát lássuk csak. Ma szerda van, délelőtt fog elmenni. Korán reggel felkel és megfürdik meleg vízben. A sikos, meleg kádban olyan mozdulatokat végez és olyan különféle, válogatott raffinériájú helyzetekbe állítja fiatal testét, amelyek egy akaratlan szemlélőben gyanús titkokat fejtenének meg Lola ártatlanságát illetőleg. Majd megtörölközik, (a szokottnál hosszabb ideig dörzsöli puha lepedőjével testének egyes részeit,) kicsinosítja magát, felveszi sportöltönyét, amely titokban nem áll jobb ruhadarabból, mint: szvettering és egy sötétszürke vászonszoknya. Selymnadrágocskáját és halványkék kombinéját eldugja ruhaszekrényébe. Miután ilyképen el- azaz felkészült,

távozik otthonról reggel nyolc órakor. Befordul sietősen az utcába, mely a liget mögötti tennispályák felé vezet, de aztán erről az útról hirtelen letér és befordul a liget hársfasoros sétányainak egyikére, melynek végén egy sűrű orgonabokor mögött leül egy fehér padra s várakozóan elhelyezkedik. Ilyenkor a ligetben, — különösen ezen a részen — nem jár senki sem. A lány hátradől a padon. Mellei megfeszülve domborodnak ki, kemény tell combjairól felhuzódik a rövid szoknya s nyitott szájjal, táguló orrcimpákkal, kéjesen lüktető izmokkal szivja be a fák és virágok szerelemre csábító, érzéki illatát.

Szerелеmre vár...

Sietős léptekkel egy karcsu fiatalember érkezik. Kezet fognak, mint jó ismerősök és gondtalanul kezdenek beszélgetni.

(Folytatás a következő számban.)

Egy finom család

— Irla : Bar-ván —

Ideje, hogy most Mária után nézzünk, aki unokaöccse által asszonnyá lett, olyan asszonnyá, akinek ereiben anyja tüzes vére forrott és keringett.

Szüességének elvesztése után való nap arra számított, hogy a tegnap megismert csodás gyönyörök ma újból megismétlődnek, azonban unokabátyja nemcsak a reggelt, hanem a délutánt is nénikéjével töltötte, aki most már egész szenvedélyével aknáztta ki a fiu kéjvágyát és délután a szerelem új fortélyait mutatta be neki.

Igy aztán Ferdinánd is hiába várta a megbeszélrt helyre urnőjét. Türelmetlenül járkált a kertben és reménykedett, hogy a mai nap nem mulik el gyönyörök nélkül. Lassanként azonban kétségbeesett, a várakozás és a nagy meleg kifárasztotta és egy árnyékos fa alá leült. Álmodozva addig nézte a napsugárban fürdő kék eget, míg szépen elaludt.

Álmában természetesen gyönyörű asszonya jött feléje könnyű, mélyen kivágott ruhában, ringó keblekkel és szoknyája kissé felemelve. Aztán reá borult és átölelte. Érezte heves mozgását, mely mind gyorsabb lett és a legkritikusabb pillanatban, mint ez rendszerint történni szokott — felébredt a fiu.

Legnagyobb csodálkozására tényleg egy női arc hajolt föléje, és arról a legnagyobbfoku kéjérzet volt olvasható. A férfi mozdulatára hirtelen felugrott és el akart menekülni. Ez azonban megragadta karját és így szólt:

— Miért akar már itthagyni, nagyságos asszonyom?

— Istenem! — kiáltott a nő rémülten és csak most jött rá a fiu, hogy nem az asszonyával, hanem a kisasszonnyal volt most dolga. Nemkevésbé volt meglepve, mert a lány, kinek mint a villám csapott át agyán a gondolat, hogy nénikéjének is viszonya van evvel a fiuval.

Mária a kielégítetlen vágytól hajtva járkált a kertben, hogy Frigyesse találkozzon és rábukant az alvó Ferdinandra, ki a nagy hőségben félig meztelenül feküdt a fa alatt.

Ez már sok volt Máriának. Nem tudott vágyának ellentállni, fel-emelte szoknyáját és a fiu fölé borult.

A komikus eset és csere után egyideig csak nézték egymást szótlanul, majd önkénytelenül harsogó kacagásba törtek ki. A fiu helyet mutatott maga mellett a leánynak, ki rövid kérés után el is fogadta. Látva meztelenségüket, újra elnevelték magukat. Mária nevetve kérte meg.

— Hozza már rendbe a ruháját!

— Szívesen, de csak egy nagyon kis időre, nevetett Ferdinánd.

— Tehát magának viszonya van a nénikémmel?

— Nem éppen viszonyom, — válaszolta a fiu és elbeszélte kalandját Mohrnéval, úgy, ahogy az megtörtént.

— Maga akkor éppen úgy járt, mint én, — mondta a lány és ő is elmondta, mit tett vele az unokabátyja.

Máriának nagyon tetszett a kertészfiu és nem nagyon csodálko-

zott nénikéjén, aki egy parasztfiunak adta oda egy urinő minden raffinált szerelmi készségét.

Mikor tehát később a fiu elkezdte őt tapogatni, nem ellenkezett. Oda-borult a fiu széles mellére, az pedig felül a lány bluzába nyult, megfogta mellecskéinek kis rózsás bimbóit és játszadozott velük. Mária elvesztette a fejét és a fiu azt tehetett vele, amit akart. Ferdinánd nem is kérte magát, nem maradt a kemény kis almáknál, hanem a szoknyája alá nyult és ott kalandozott mozgékony ujjával.

A lány gyors lélegzése, sóhajtásai elárulták vágyait, a fiu is tűzbe jött és hirtelen mozdulattal felhajtotta a könnyű kis szoknyát. A földre fektette a remegő leánykát és néhány perc múlva már csak kéjes lihegésük hallatszott. Félig ájultan feküdtek aztán egymás karjaiban és nem is vették észre, hogy valaki figyeli őket. Maga a ház ura volt, aki a kertben járván, figyelmes lett a különös sóhajokra és végignézte az egész jelenetet.

És abban a pillanatban, mikor a fiatal pár a gyönyör tetőfokára érkezett, felemelte sétatálcáját és lecsapott a kéjtelgő párra. A nagy csendben egyszerre két jalkiáltás törte meg. Mindketten felugortak és a lehető leggyorsabban hozták rendbe ruhájukat, miközben a férfi éktelen szitkozódásban tört ki!

Végül is Ferdinandnak felmondta az állását és azonnali távozásra szólította fel. További lépéseket azonban nem mert tenni, mert félt a botránytól, mikor tehát a fiuval végzett, Máriának megparancsolta, hogy kövesse őt szobájába és alapos verést helyezett neki kilátásba.

Sirva követte a leány a lakásba. Ott a férfi bezárta maga mögött az ajtót és előkészületeket tett a fenytetéshez, miközben ordítva vallatta a lányt, hogyan csinálhatott ilyesmit.

Mária azzal vádolva, hogy szüességét adta oda a kertészfiunak, kénytelen volt elmondani, hogy mint vesztette el azt már előzőleg a fürdőszobában unokabátyja által.

Mohr először a megdöbbenéstől szóhoz sem tudott jutni, majd tombolni kezdett dühében és meg-

esküdött, hogy Frigyes rettenetesen lakolni fog ezért a bűnéért.

— Ez hallatlan — ordította. Mindkettőtököt kiverlek a házamból. Frigyeset javítóintézetbe küldöm, te pedig zárdába kerülsz! Ott majd más gondolatokat fognak a fejedekbe verni...

Még mindig nem tudom megérteni, hogy ti ketten... nem ezt nem vizitek el szárazon. Testi fenytéket is kaptok, először te azután pedig Frigyes. Ezen szavakkal elővette a szoba sarkából vastag bambuszpalcáját, a rimázkodó lányt a térdére fektette és felemelte szoknyáját, egészen a nyakáig felfedve Mária bájos testét és már le is sujtott a kegyetlen ütés a rózsás bőrre. Vervörös nyomok maradtak az ütés nyomán, melyet több is követelt, míg egyszerre csak csodálatos változás állott be az eddig kegyetlen nagybácsi lelkében.

Szemei villogni kezdtek, orrcimpái remegtek, az illatos finom leánytest felizgatta érzékeit és most már egészen más szemmel nézte a gyönyörű meztelen női testet. Élvezettel nézegette a karcsu hátat, a formás combokat és alsólábszárakat, melyek kicsiny cipőkben bujtatott lábokban végződtek.

Mindezek a gyönyörűségek a maguk természetes meztelenségükben tárultak szemei előtt. És az unokahuga büntető bácsiból egy égő, szerelemért lihegő férfi lett, kinek minden vágya csak a kielégülés volt.

Egy hatalmas lökessel a közelben levő ágyhoz állította a lányt, szoknyáját feje fölé borítva és hozzásimult...

Mária gyorsan felfogta a javára fennálló változást és csöndben tűrte a dolgok ily fordulatát. bár bácsikájának ölelése kissé fájdalmas volt és egész teste remegett. Az új, eddig még ismeretlen helyzet, oly rendkívüli volt, hogy fájdalmai abbahagyásával teljesen odaadta magát a nála is feltörő élvezetnek.

Mohr lélekzete szaggatottá vált, míg egy leirhatatlanul kéjes pillanatban fogait a leányka nyakába mélyesztve harapdálta finom húsát...

Mária biborvörösén hozta rendbe aztán a ruházatát. Egy ideig nyomasztó csend nehezedett rájuk, de a lány nevető ajkakkal boldogan szólalt meg:

— Még mindig úgy gondolod,

hogy zárdába megyek?

Mohr egy kissé gondolkodott és csöndesen válaszolta:

— Mindenesetre a helyzet némileg megváltozott.

— Csak némileg? — nevetett a leány hizelegve és a nyakába kapaszkodott.

— Menj te kis boszorkány — menj, mert még egyszer megragadlak.

— És ez olyan nagy baj volna talán? — szólta a lány, bájos nevetéssel nézve a férfi szeméibe.

— Oh te született szajha! — és keblére vonta Máriát. — Honnan van ilyen gyakorlatod?

— Valószínűleg az én kedves szüleimtől örököltem.

— Hihetetlen szemtelenség! — mormogott Mohr, de jól esett neki, hogy Mária térdére ülve, karjaival kedveskedve átfonta nyakát.

— Hát zárdába természetesen nem megy, de hogy gondold el további együttélésünket e házbán?

— Hiszen ez egészen egyszerű! Az emberek előtt te csak az én drága bácsikám maradsz, ha azon-

ban kettesben leszünk — és remélem gyakran — akkor ismét az az előbbi, fiatal szeretőd leszek, aki az előbb neked azt a nagy gyönyörűséget adta, melyért remélem hálás leszel nekem sokáig.

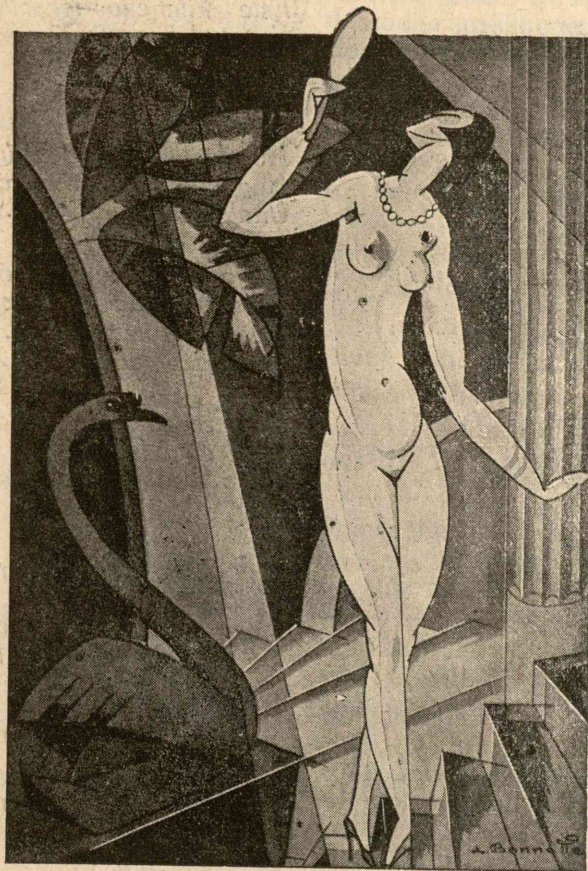
— Te ördöglánya, te boszorkány! — mormogta Mohr és a rokoni csóknál ugyancsak hevesebben csókolta a leányka ajkait. — Jó, rendben van, elvégre egy ilyen kincs nem mindenki házában található.

Ahogy láttuk, épp olyan gyorsan elpárolgott az erélyes bácsi erkölcs-prédikáló kedve is, mint kedves nejének. Amint az életben gyakran előfordul nem egyszer.

Amint ennyire jutottak, megbeszélték a jövőre vonatkozó viszonyukat, elhatározták, hogy Frigyesnek nem fognak szólni semmit. Mária nem fogja őt meghallgatni többé.

Közben, hogy ezen megállapodást megpecsételjék, levetkőztek mind a ketten és kölcsönösen mutogatták, vizsgálgatták egymás meztelen testét.

Máriának rendkívül imponált a

— Kubizmus —

fejlett férfitest. Hisz Frigyes teste még csak nemrég érte el a fejlettség korát, bár korához képest tulfejlett is volt, mégis egészen eltörpült e mellett. Annyira hatott reá, hogy örömeiben kezeibe fogta, csókolgatni kezdte, amit a férfi örömmel látott, sőt megtanította őt soha el nem képzelt dolgokra is.

Ez mindkettőjüknek nagy élvezetet szerzett. Mohr viszonzni akarta a lány szolgálatát és elkezdte csókolni őt az érzékenyebb helyeken.

Mária ettől a nagy gyönyörtől dobálni kezdte karcsu szép testét és a kéjtől szagpatott kiáltások hagyták el ajkait. Csak most ismerte meg teljes egészében mindazt a gyönyörűségét a testi szerelmeknek, amit két különböző nemű egyén tud egymásnak nyújtani.

Mohr most abbahagyta a csókolást és ráborult a kéjtől vonagló testre...

— Gyorsan, gyorsan! — lihegte Mária lázas ajkakkal.

A két test úgy vonaglott, vergődött, mint a kigyók pázráskor. Tépték, marták, csókolták és harpták egymást és mikor elérkeztek a kék csúcspontjára, e borzalmasan nagyszerű pillanatban harsogó örömkriáltásban tört ki Mária. A gyönyörtől szinte ájultan feküdtek és boldogok voltak, hisz maguk sem sejtették, hogy testük a kék ily kimeríthetetlen tengerét tartogatta számukra.

Kiméletesen közölve

— Nagyságos asszonyom, bocsánat, hogy itt a strandon zavarom. Engedje meg, hogy megkérem a kedves lányának a kezét.

— Melyik lányomnak? Hiszen két lányom van.

— Azt akarom feleségül venni, aki életben maradt, mert a másik belefulladt a vízbe...

Ha Magyarországon fekvő tőkéjét gyümölcsöztetni akarja;

fektesse be Budapest melletti házba. Félóránnyira Pesttől Gyömrő-Tófürdőn 400-öles telekkel, 2 szoba konyha és külön 1 szoba konyha gyümölcsösssel, baromfi udvarral és mellékhelyiségekkel 6200 Pengőért, tulajdonostól eladó. — Cim:

**Vajda, Magyarország
Gyömrő - Tófürdő
Mátyás Király-u. 20.**

Urilány

— (Az éjféli zsoltárokból) —

Az orra görögös kicsit,
A szája nagyon szép.
Nyomtalan marad a hó,
Ahova lép.

Most felemeli a kannát
S a kávécsészébe tölt:
Kisujján ötvösmunka,
Dédjétől örökölt

Régi, kék kamea,
Finom, homályos kő.
Oly finom, ez a gyűrű,
Akárcsak Ő...

Wildet olvas és Goethét.
Van Ex-Librise is.
Halk szonetteket játszik,
De soha nem hamis...

Őszi allékban sétál,
Vagy hangversenyre jár...
Este: kilenckor fekszik
És nyolckor: fenn van már...

— — — — —
Csak én tudom, hogy ki Ő.
Hogy titkolja égő lángját...
Hogy ég belül, míg járja
Unalmas Ispilángját...

Hogy teste szunnyadó vulkán
S az ajka furcsa méz...
Hogy forroláz önti el,
Ha a szemembe néz...

S én rőzse leszek e lángban,
S az édig hajtom azt...
Azt akarom, hogy lássa
A gyulladó tavaszt!

Azt akarom, hogy forrjon
Perzselő, izzó vére!
Hogy vad kacajjal dobja
A bus szonettet félre!...

Omoljon karjaimba,
Felejtse, mi az illem!
...Jajongva, kéjjel bugjon,
Ha fejem ölébe billen...!

Jean Petrik

Keresztrejtvény pályázatunk

A 10. számú rejtvényvel véget ért az első pályázatunk. Most már csak az eredmény kihirdetése van hátra, amit június 15-iki 25. számunkban fogunk közölni, hogy külföldi olvasóinknak is idejük legyen a még hiányzó rejtvények beküldésére. Olvasóinknak tehát még két hétig alkalmuk van a hiányok pótlására és az esetleg elmulasztott megfejtések beküldésére.

Néhány nap múlva pedig megindul a II. rejtvénypályázatunk, melyen most már azok is részt vehetnek, akik az első elmulasztották, vagy későn kezdtek hozzá.

Az I. pályázat jelenlegi állása a következő:

45 pont:

B. E. Subotica, Roşiu Teodor
Szeged, Hecht Béla, Arad.

41 pont:

Klopfer Tibor, Subotica

40 pont:

Joan Dumoni, Timişoara, Weisz
Vilmos, Csikepuszta, Gelb Tibor,
Rim. Sobota, Baganecz István,
Zlate-Moravce.

35 pont:

Barna István, Budapest, Tennen-
baum Mojse, Velky-Berezny.

30 pont:

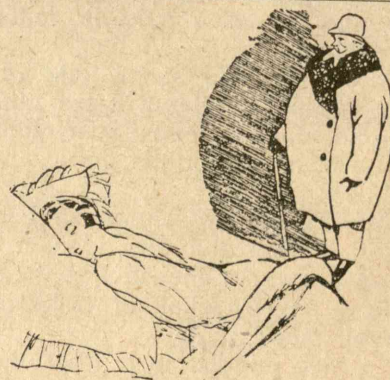
Ifj. Nagy Andor, Timişoara, Kovács István, Lugaşul de jos, Haasz Tibor, Kispes.

25 pont:

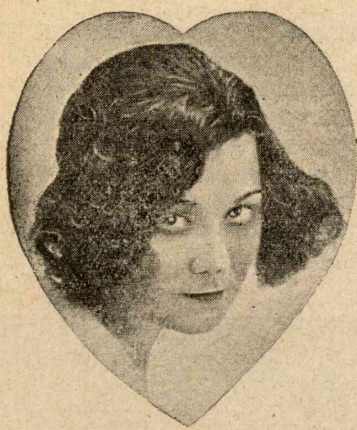
Trafik 38. jelige, Timişoara, Bieber Imre, Eger, Maráczy F., Novi Vrbas.

*

A kevesebb ponttal bírók neveit helyszüke miatt nem közölhetjük.

A félszüzek klubja

— Regény — Irta: Bán-dor —

(7)

Azonkívül pedig róluk is beszélnek történeteket...

— Gyermekek, sohase vádoljon meg egy másik embert!

— Nem is akarom.

— Tehát Ön vallomást tett. Mit irt neki?

— Semmi jelentőset. Körülbelül így: Édes. Reine, nem találod, hogy már eleget néztük és most már értjük egymást. Ma este lefekvéskor betegnek íszem magamat. Akkor a betegszobában alszom. Csináld te is így, ott találkozni fogunk... és nagyon boldogok leszünk.

— És sikerült ez a terv?

— Minden nehézség nélkül. A véletlen úgy akarta, hogy mi voltunk az egyedüli betegek, az ápoló nővér nem nyugtalankodott miattunk, hanem lefeküdt és rögtön el is aludt. Reine még tüzeesebb volt, mint én, odaakartam menni hozzá az ágyba, de ő már ott volt az enyémben, éppen, mikor fel akartam keln.

— És ebben a pillanatban nem gondolt a bűnre?

— Én csak az élvezetemre gondoltam. Reine szó nélkül az ingem alá dugta a fejét és csókokkal halmozott el, melyek átjárták az egész testem.

— Többet tudott ezekből a dolgokból, mint Ön?

— Azt nem tudom, mi sohasem beszélünk arról, amit csináltunk.

— Hogyan? Sohasem beszéltek?

— Ha együtt voltunk, folyton csókoló szünet nélkül.

— És Ön viszonozt a becézgetéseit?

— Első ízben nem. Akkor már nem tudtam semmit, egészen halott voltam a gyönyörűségtől.

— Valóban? Olyan nagy volt az élvezete?

— Oh, én élveztem... élveztem... élveztem!

— Így megölhette volna magát. Tovább!

— Később én is viszonoztam a kedveskedéseit. De ő szívesebben csókoló engem és én is jobban szeretem, ha engem csókolnak. Ez aztán teljesen összeforrasztott bennünket.

— Térjünk most a szokásaira. Érti, hogy mit akarok mondani?

— Nem egészen. Ilyen szokásaim — eltekintve a Reinevel való viszonyomtól — nincsenek.

— Azt értem ezalatt, hogy dacára a barátnőjével való viszonyának, nem érzett-e kísértést, hogy akár egyedül, akár más barátnővel szavakkal vagy pillantásokkal, vagy érintésekkel kielégüljön. Önnek szokása nézni magát, nem-e szokása tehát másokat is nézni? Nem szeret ilyen kis tréfákat csinálni? Nem hagyja magát fogdosni és nem nyúl kál barátnőinek a szoknyája alá?

— Vagy úgy? Igen, igen... most már értem! Reine és én kétségtelenül jó barátnők vagyunk, de mindegyikünknek más a természete. Reine számára nincs magasabb lény, mint én. Én ellenben szívesen beszélek érzéki élvezetekről és mikor ilyen élvezetekről beszélek, szeretem, ha néznek és szeretek nézni, engedem magam fogdosni és magam is fogdosok.

— Látja, hogy mégis helyesen sejtettem. Most kérdezni fogom és Önnek csak felelnie kell. Hol szokott beszélni az ilyen érzéki élvezetekről? A tanulótérben? Vagy a szünetek alatt?

— A tanulótérben nem jól le-

het, mert észrevennék és megbüntetnének. A szünetek alatt félnék, hogy Reinenek szomorúságot okozok, habár nagyon jól tudja, hogy ezt szeretem. A beszéldek a félreesőhelyen vagy a hálóteremben történnek.

— A félreesőhelyen? — Ez azonban egy nagyon rosszul megválasztott hely.

— Nos igen, az embernek meg kell elégednie azzal, ami van és ez a hely a mi intézetünkben csaknem olyan, mint egy kis szalon.

— Talán csak nem mennek együtt oda?

— Sohasem kettő ugyanazon osztályból. Másokkal találkozik az ember — a felsőbb, vagy az alsóbb osztályból.

— És aztán?

— Vagy pedig odarendelik egymást. És mihelyt megérkeznek, bemennek a helyiségbe, melynek az ajtaja félig nyitva van és tudják, hogy ott már várnak rájuk.

— Nos, ott bizonyára csinálnak egyetmást, de nem beszélgetnek.

— Már előzőleg beszélgettünk, de még ott is folytatjuk. Tegnap például Marinois Stefániával találkoztam össze. Én voltam előbb ott, ő meglátta a félig nyitott ajtót, bejött és így szólt: Egy kicsit szük ugyan itt, de egészen csinos, hogy disznóságokat csináljunk. Mond, szeretted a disznóságokat? Én is... mondok és csinállok is ilyen disznóságokat. És ezt fogom csinálni akkor is, ha kikerülök az intézetből. Mit fogunk most csinálni? Csak játszani? A tested nagyon szépnek látszik, mutasd meg! — Na és neked nincs? — kérdeztem én. — Az enyém nem akar fejlődni. — Sohse szerénykedj, csak mutasd meg! — Először te!

— Na itt van, nézd meg, ugye szép? — Oh, igen, most már értem, hogy Reine egészen bele van bolondulva. — De mit csinálsz? — Te is csinálhatod nekem. Klára és én egész idő alatt egyebet sem csinálunk, mint ezt. Most mutasd a tiedet! — Csalódni fogsz, nem is lehet összehasonlítani a Reinejével. — Azért sohasem nézem meg. — Ez nem szép tőled, az övé éppen olyan szép, mint a tied. Na, látod az enyémet? — Igen, egy kicsit sovány, de nem olyan csunya, mint mondod. — Igazán ez a véleményed? — Hogy bebizonyítsam neked, csókolni fogom.

Az igazgató félbeszakított:

— Itt, gyermekek, eljutottunk a romlottság terére. Nagy bünt követelt el.

— Nagyobbat, mint Reinevel?

— Oh, legalább is olyant. Szerelemmel foglalkozni és azt hinni, hogy nők között is létezhet szerelem, ez büntetendő. Vékeztek isten törvényei ellen, aki a nőt a férfi számára teremtette és nem a nő számára.

— Ah, hát, miért nincs férfi az intézetben?

— Erre a kérdésre máskor fogok felelni neked. Most mondja végig a Stefániával való kalandját.

— Stefánia egy kis ördög, aki mindenben nevet és mindenben szórakozik. Szoknyájával és nadrágjával olyan hatást ért el, hogy egészen megbolondultam és mindenképpen meg akartam csókolni — habár ennek éppen az ellenkezőjére vagyok hajlamos. Fáradhatatlanul fogdostam és játszottam vele. Hirtelen így szólt: Azt hiszem, itt az ideje, térdelj a combjaim közé, akkor megörülök a kéjtől. Én engedelmeskedtem és ő a combjai közé préselte a fejemet... és én csókoltam. Aztán rendbe hoztuk a ruhánkat és elmentünk. Kissé hosszabb ideig maradtunk kint, semmint szabad lett volna.

— Gyermekek, amiket itt elmondott, megfontolásra méltó. Sejttem, hogy lelkében sötétségek vannak, melyeket ma nem tudok felderíteni. Holnap ismét idehivatom és folytatni fogjuk beszélgetésüket. Ön megígéri nekem, hogy vigyázni fog magára és nem csábíttatja el magát, mert különben meg kellene Önt büntetnem, ami által kellemetlenségei lennének a tanárnőivel. Megértett engem?

— Ah, ezt nem fogom tudni megtenni.

— Várjon holnapig ezzel a hatá-

rozott kijelentésével és maradjon addig szűz. Megígéri ezt nekem?

— Megpróbálom.

— Meg kell ígérnie!

— Megígérem!

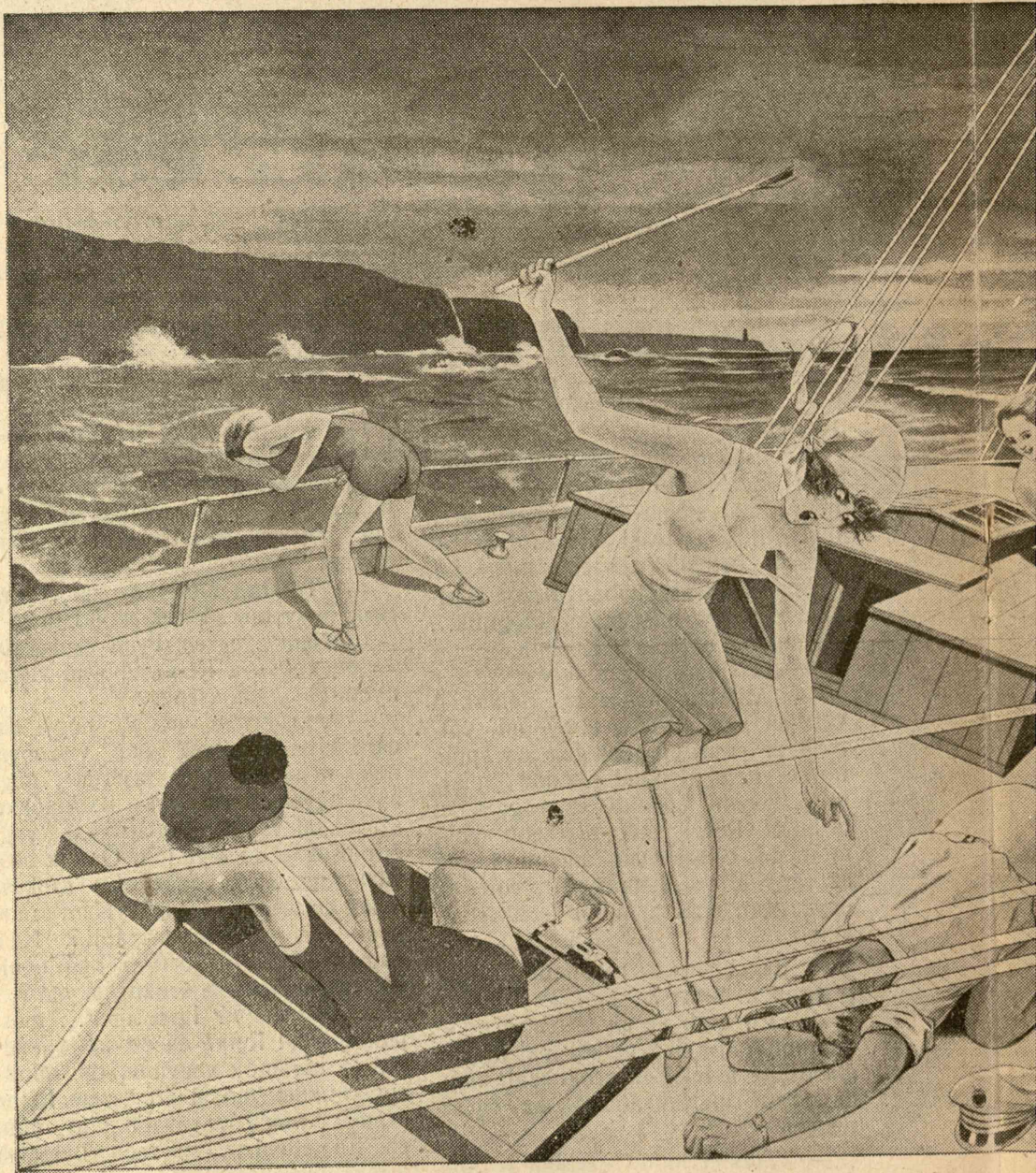
Mikor kiléptem az ajtón, hallottam, midőn egyik tanárnőm így szólt:

— Oh, milyen szerencse a há-

megemlítése a Klára nevet. Mikor a beszélgetés leírásával készen volt, Simonne abbahagyta és így szólt:

— Halljad, kicsike, hát még mindig vannak a szivedben bizonyos érzelmek Klára iránt?

— Nem tudom. De nevének említése bizonyos izgalmat keltett bennem.

Nyári vil
— Francia r

zunkra, hogy egy ilyen emberünk van. Minden gyermekünkben szentet fog csinálni. Addig tartja őket magánál, míg az egész lelkük át és átjárva van.

13.

Habár Balbyne a legnagyobb figyelemmel követte barátnője elbeszélését, de bizonyos türelmetlenséget árult el, mikor ismételt is

— Tehát nagyon szeretted?

— Ahogyan Reine téged szeretett.

— Te voltál az imádó, habár az ő tüzes és hódító természetével neki kellett volna lennie az imádónak. Azért nem is maradt meg melletted. Fogadok, hogy erkölcsileg nem is ismerted őt.

— Hogyan erkölcsileg?

— Nos, a gondolataiban.

— Mi nagyon keveset beszélünk, ő felém tárta a combjait, ha összejöttünk és én csókoltam a boldonulásig, amire különben Stefánia tanított meg. Mikor hallottam tőled, hogy Klárával is viszonya volt, nem tudtam meglepetésemet eltitkolni. Stefániának ezt nem lett volna szabad tennie, mert a Klárával való

sekről beszél, felébrednek az érzékek is, melyek mindig készen állnak nemi élvezetekre, bármilyen fajta legyenek is azok.

— Tehát jól! Hallgass végig és ne neved ki. Ma játszótársnő vagyok, habár soha sem sejtettem, hogy az leszek. Az intézetben való tartózkodásom alatt nagyon is érzé-

mondta. Így nem kerültem el a nagyobbak figyelmét és játékbabája lettem öt vagy hat „nagyak”, egyiknek a karjából a másikéba vándoroltam, ők azzal szórakoztak, hogy a testüket csókoltatták velem és játszanom kellett velük. De a legfőbb dologra nem mertek kérni, mert feleséges kék szemeim zsenirozták őket ebben — így mondták ők. Gépszerűen követtem minden utasításukat, anélkül, hogy élvezetet találtam volna benne. Ekkor Mária nővér lett a barátnőm, mikor első áldozásomat éppen elvégeztem. Ő gyámsága alá vett és így távoltartott barátnőim játékaitól, akik csak ritkán hívhattak most már magukhoz, hogy szenvedélyeiket kielégítsék rajtam. Emlékezni fogsz: Mária nővér éppen olyan jó volt, mint szép és nagyon szeretetrevágyó szíve volt. Kölcsönös vonzalmunk azonban csak lelki és szellemi volt, két éven át visszatartott attól, hogy bolondságokat kövessék el a többi leánnyal. Mikor az intézetet elhagyta, eleinte nagyon szomorú voltam. Aztán elfelejtettem őt. Stefánia de Marinois kezdett érdeklődni egyre fejlődő szépségeim iránt, egy este a hálóteremben rohamot intézett ellenem és meghódított. Imádottja voltam, ezer becézgetéssel elhalmozott kedvese, az érzékek csodálatos itasságában usztam, melyet Stefánia ügyes csókjaival szerzett nekem. Velem szemben sohasem volt olyan piszkos, mint veled és... Klárával. Egykoruak voltunk, de én nagyobb voltam, mint ő, neki pedig fiatalabb és kisebb szerető kellett.

Aztán kimerült buja udvarlásában, de én nem sokat törődtem vele, mert Klára Harling kezdett udvarolni nekem és uralkodott rajtam teljesen, uralkodott rajtam olyan módon, melyet nem is tudok leírni neked, még most sem, mikor pedig olyan sok dolgot ismerek már. Éppen szünetünk volt és én 14 éves korom dacára ugrókötéllal szórakoztam. Egészen vörös voltam a hőségtől és egy zsebkendő után kutattam a zsebeimben, hogy letöröljem homlokomról az izzadságot. De nem találtam. Éppen ott ment el Klára, észrevette zavaromat, ideadta a saját zsebkendőjét és így szólt: Vedd ezt, Balbyne, használd fel, aztán add vissza rögtön nekem, meg akarom csókolni. Szerencsére, amugy is piros voltam, mert különben ezek a szavak, ott az udvar közepén, a többiek előtt, biborvörössé tettek volna... biborvörössé az örömtől. Klára híres volt. Mindenki szerelmes volt belé. Elragadó volt aranyzóke

Nyári vihar
— Francia rajz —

szakításom után őt tettem bizalmasomná.

— Míg én pihenek, meséld el szerelmeitek és szakítások történetét. És magad is be fogod látni, milyen semmiségek a leányok közötti buja játékok azokhoz a gyönyörökhöz hasonlítva, melyeket a férfiakkal élünk át. Tehát beszélj, Balbyném! Mikor az ember ilyen visszaemlékezé-

keny voltam és ha egy másik, szigorubb zárdában nevelkedtem volna, akkor legfeljebb ideális nézeteim lettek volna a szerelemről és a legkitünőbb feleség vált volna belőlem. Az intézetben mindjárt kezdetben megváltozott a jellemem. Bájos voltam, finom és gyöngéd, szemekkel, melyek a nyitott paradicsomba látszóttak nézni, ahogyan a főnöknő

hajával, tüzes szemeivel, fehér bőrével, igen, olyan fehér bőre volt, hogy mindnyájan irigyeltük érte. Elvettem a zsebkendőt, megtöröltem magam, visszadtam neki és mondtam:

— Miért akarod a zsebkendőt megcsókolni?

— Hogy az illatodat felszív-hassam.

— Bah, az sem más, mint a többieké.

Megcsókolta a zsebkendőt, ismét visszaadta és így szólt:

— Majd fogsz egyet adni érte a tieidből. Ezt tartsd meg emléktül a csókomra. Mindig rólam fog beszélni neked.

— Nem tulajdonítottam nagyobb jelentőséget a dolognak, de azért szórakoztatott. Klára tudta, hogy Stefánia, hogy úgy mondjuk: az én kis férjem, róla pedig az a hír járt, hogy veled van jó viszonyban. Nemcsak egy levelet irt nekem — mint te Reinenek, hanem napokon keresztül apró cédulákat kaptam tőle. Ugy emlékszem még ezekre a levelekre, mint te az igazgatóval történt beszélgetésedre. Az elsőben ezt írta:

„Köszönöm, kedvesem! Zsebkendőd azon a helyen van, ahol csinos kis szádat szeretném érezni”.

— Miután ilyen kezdetet választott, tisztán és világosan kifejezte, hogy milyen vonatkozásokra vágyik. Én így feleltem neki:

„Az én kis szájam csókolja a te csinos ajkaidat és szép szemeidet, tedd a zsebkendődöt a szivedre, ott rólam fog beszélni neked”.

— Egyik levél követte a másikat. Oh, Klára Harling érthetően tudta magát kifejezni.

„A te kis szájad égeti a szemeimet, megsajnálja és lecsuszik róluk, óh, leszáll végig a testemen. Milyen tűz fogja el azt a helyet, ahol megállapodik, ahol teleszívja magát. Tudod hol?”

— Én feleltem:

„Csak nem gondolod komolyan? Én Stefánia barátnője vagyok, te pedig Simonneé. Az én kis szájam nem szívesen foglalja el a második helyet”.

— Ujabb levél tőle:

„Csak ez tart vissza attól, hogy megértsem vágyaimat? Nekem nincs barátnőm, aki a te édes kis száddal felvehetné a versenyt. Ird meg, hogy Stefánia nem-e örködik feletted?”

— Ez felgyújtotta a véretem és irtam:

„Semmi sem fogja visszatartani

az én kis szájamat. Vágyakozik utánad. De én szerelmet kérek!”

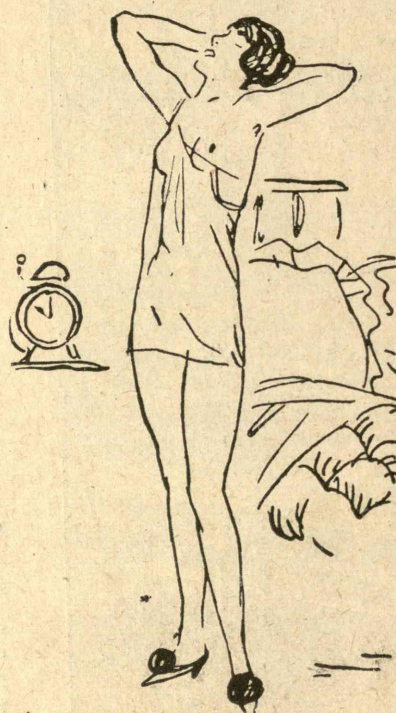
— Ez világos és érthető volt, nem igaz? Én akkor még nagyon érzékeny voltam és éppen azért igazi szerelmet követeltem. Ő felelt:

„A testem a tied, a te kis szádé. Már reszket a reménytől. Hol találkozzunk? Határozd meg!”

Szemeink beszélgettek egymással, mint Reine szemei a tieiddel. Véletlenül beszélhattunk az udvaron egy pár szót, ugyanazt, amit irtunk is. Utolsó levelére szóbelileg válaszoltam:

— Ma éjszaka ne aludj el, oda megyek az ágyadba.

— Így kezdődött a történet. Vajon aludtak-e a felvigyázó nők?

Vagy a szerelem olyan módjaival foglalkoztak, mint mi? Ez utóbbit hiszem, azok után, amit magam láttam, mikor a hálótermet elhagytam, hogy Klarához menjek. Emlékezni fogsz, hogy a két hálóterem között egy olyan előszobaféle volt, nagy szekrényekkel, melyekben a fehérneműt tartották. Ez az előszoba egyik oldalról egy nagy ablakon keresztül nyerte világosságát, mely a parkra nyílt, a másik oldalon pedig egy üveg táblákkal ellátott kupola választotta el az intézet azon szárnyától, mely a tanárnők számára volt fentartva. Azért írom le ilyen részletesen, mert valószínűleg nem fogsz már emlékezni rá. És most gondold el, szívem, amint keresztül akarok menni ezen az előszobán,

hirtelen, mintha a földbe gyökeredztek volna a lábaim. Olyan rémület vett erőt rajtam, hogy szinte lemondtam a kalandomról. A máskor olyan félelmetes, sötét kupola fényesen ki volt világítva! Mindent láthattam, amit máskor elrejtett és ami mögötte történt. A világosság, mely egy kékes függönyön átszűrődött, mindent megmutatott. A lábaim remegtek, mert eszembe jutottak a szellemekről suttogott mesék és mert arra gondoltam, hogy ha élők volnának azok, akik cselekedeteiket el akarják titkolni előttünk, akkor vastagabb függönyöket használtak volna, nem ilyen átlátszót. De a Klára utáni vágyakozás erősen élt bennem és lassanként megnyugodtam, minél tovább figyeltem a kupolát a sötét sarokból, melyben összehúzódtam. Tulajdonképen nem volt más, mint egy megnagyobbított előszoba és egyszersmint egy széles lépcső benyílója, mert hallottam, hogy emberek járkálnak rajta le fel. Szemeimet két mozdulatlanul látszó árnyék vonta magára a kupola két oldalán. Ezek rögtön a legnagyobb kíváncsiságot keltették fel bennem, habár egy kissé még mindig nyugtalan voltam. Ez a két árnyék — ezt világosan láttam — két meztelen nő volt, pompás hosszú hajjal, mely lecsüngött a hátukon. Kezükben egy hosszú ostort tartottak. Egyre jobban megkű önböztettem alakjukat és el voltam ragadtatva mellük szépségétől és hátuknak finom vonalaitól. Hirtelen panaszos kiáltásokat hallottam, vagyis jobban mondva apróbb sikolyokat. A vér megfagyott az ereimben. A kiáltozás közelebb jött, a két meztelen nő felemelte az ostort, a sikoltozások már tisztán hallatszottak és hallottam a következő szavakat: Ah! Ah! Ne üsse-tek! Kegyelem! Alávetem magam, megteszek mindent, amit akartok!” A két nő szembe állt egymással az általam láthatatlan lépcső két oldalán. Most megjelent egy másik, szintén egy teljesen meztelen nő, kezei össze voltak kötözve a hátán és a lábain is kötelek voltak, úgy, hogy csak egészen aprókat lépegethetett. Ezeknél a köteléknél fogva tartották őt.

(Folyt. köv.)

Ha szép akar lenni, használjon
Kulka-féle Liliomtej-krémet
Liliom-pudert
Liliomtej-szappant
Kapható kizárólag a Városi Gyógyszertárban Belváros.

Szekszuális tanácsadó

Str. B. Budapest. Keresztrejtvény pályázatunkra mindössze három megfejtése érkezett be és kevés pontjánál fogva ezért nem szerepelt a megfejtők névsorában. Sziveskedjék erre vonatkozó mostani közlésünket elolvasni és a még hiányzó megfejtéseket a kitűzött határidő alatt beküldeni, mert csak így van esélye arra, hogy a nyertesek között szerepeljen. Ezen első keresztrejtvény pályázatunk tíz rejtvényből állott.

R. J. Nové-Zámky. Fenti üzenetünk Önnek is szól. Kár, hogy csak most kapcsolódott be pályázatunkba. A beküldött rejtvényt közöljük legközelebbi pályázatunkon és szívesen fogadjuk a továbbiakat is.

Medicus, Beograd. Kérdéseire e rovatunk szűk keretei közt nem válaszolhatunk. Sziveskedjék címét közölni, levélben szívesen rendelkezésére állunk.

Félek a nőktől. Hogy ilyen kérdésre pontos választ lehessen adni, ismerni kellene a kérdező egész élettrajzát. A félelemnek sok és bonyolult oka lehet. A sok szégyenséget végigküzdött, mindig pénztelen emberben például már a pénztelenség gondolata is félelmet, szorongást okoz. Félszeggé teszi az embert a tapasztalat hiánya, a naivsága, idegessége, amikor attól is retteg, hogy legtitkosabb gondolatait kitalálják. Az ilyen gátlásokkal telített embereket — mint amilyen ön is — az jellemzi, hogy mikor magukban vannak, annál izzóbb vágygal és fantáziával kívánják, hogy bár hősei lennének egy nagy szerelmi regénynek. De mert mindig csodát várnak és azt remélik, hogy majd a nő lesz a kezdeményező fél, mert bennük hiányzik az ostrom megkezdéséhez szükséges energia, a siker napja egyre inkább eltolódik. Pedig kár értük, mert éppen ebből a férfianyagból kerülnek ki a legjobb és legelnezőbb férfiek. Ezek azok a férfiak, akik egész életükön át hálások annak a nőnek, aki végre megváltotta őket.

București. Hogy az ember már 42 esztendőskorában impotens,

annak nagyon is különböző okai lehetnek. Ami az egyes esetekben az okot képezi, csak egy szakorvosi vizsgálat keretében lehet kideríteni. Alkalmadtán késői szekszuális konfliktusok okoznak impotenciát azáltal, hogy régi, eddig szunnyadó lelki bajokat kifejezésre juttatnak. Az is előfordul, hogy egy férfi, aki hosszabb időn keresztül csak egy nővel érintkezett, ezen nővel szemben elveszti az érdeklődését, teljesen hideggé válik és egyszerűen nem vágyik többé utána. Egy másik nővel szemben, aki pedig szekszuálisan érdekelné, rendelkezne minden potenciájával, ha lelkiismeretfurdalások folytán nem lenne megzavarva.

Olga 21. Senkit sem érdemes és senkit sem lehet visszahódítani. Mert a tervszerű hódítás mesterséges taktikázás, már pedig megtartani valakit csak úgy lehet, ha magától, természetes érzései által kényszerítve marad hű.

Szellemi onánia. Az onániát nemcsak testi kényszer és feszült-

ség váltja ki, hanem különösen a fantáziálások is indítanak rá. Nagyon gyakran előfordul, hogy az illető nem engedi meg magának a nemi szervek megérintését, de igen élénken fantáziál és alkalmadtán ezen a módon esetleg magömlést is idéz elő. Tehát minden bizonnyal létezik egy „szellemi” onánia is. Ez a mód káros, mert az izgalmat nem vezeti le rendesen és azonfelül idővel neurotikus megbetegedéshez vezethet. Sokáig tartó és tulzott szellemi onánia egy kezdődő neurózis jele. Minél hamarabb kerül egy ilyen ember orvosi kezelés alá, annál jobb. Egész fiatal koruaknál elmúlnak az ilyen állapotok maguktól is, ha idejében nemi érintkezést folytatnak. Időlegesen sportolás is elterelheti az ember figyelmét, tartósan azonban nem tud segíteni a bajon.

Reménytelen. Azt írja, hogy ideálja nem akarja viszonzszeretni, szerelmét reménytelennek érzi, de ezt nem meri magának sem bevallani, mert fél, hogy ez nagyon fájó érzés lenne. Hát tudja mit? Tagadja el tovább is maga előtt, titokban pedig nézzen más ideál után, akinél nem lesz szüksége ilyen tagadásra. Új és megfelelő ideált találni mindig könnyebb, mint a szerelmet viszonzni nem akarót meghódítani.

Eredeti felvétel
Fotó „Mandel” Páris

Az első asszony

Írta: Czuckermann György

Már egy hete voltam itt a tengerparti nyaralóhelyen. Élveztem a szabadságot, a gondtalanságot és tele tüdővel szívtam magamba a tenger felszűrődő sós páráját. Vidám voltam, eszembe sem jutottak otthoni életem sokszor oly nehéz és unalmas epizódjai, bár sohasem volt egyéb feladatom, mint a tanulás. Mert apám gazdag ember volt és sohasem kívánt tőlem egyebet, minthogy első legyek az iskolában. Az is lettem és ezért hozott ide magával a fürdőre.

Előbb úgy volt, hogy csak tíz napig maradunk, de ez az idő már régen elmúlt. Ennek oka pedig egy csodálatos asszony volt, akit halálosan gyűlöltem. Pedig szeretnem kellett volna, mert miatta maradtunk itt tovább. Ő miatta feledkezett meg apám ügyvédi irodájáról, a rengeleg elintézetlen ügyekkel egyetemben.

Sohasem foglalkoztam apám szerelmi ügyeivel, nem gyermeknek való dolog az. Különben is biztam abban, hogy előtte is olyan szent elhalt édesanyám emléke, min én előttem. És most féltettem apamat ettől a gonosz szépségtől. Vajjon igazán olyan gonosz volt-e? Nem tudom, mert szóba sem állt az apámmal. Mindig egyedül volt, délelőtti sétált a tengerparton, délután fürdött, azután a szirtek alatt elterülő parkban uzsonnázott. Sétájára egész férfisereg követte, persze illő távolságból, de egy mosoly, egy reményt nyújtó pillantás sem hagyja el az arcát. Méltóságteljesen tért ki minden közeledés elől és feltűnés nélkül távozott, ha már nem bírta ki a férfiszemek pergő tüztét.

Csodálatos asszony, akiről senki sem tudja; hogy kicsoda.

Egyik este apám egy régi barátjával találkozott a hallban, akit nagy örömmel üdvözölt. Miniszter volt akkor, mikor az apám képviselő és megdöbbenve hallgattam izgatott vitatkozásukat, mikor bevonultak apám szobájába. Arról volt szó köztük, hogy a kegyelmes próbáljon érintkezésbe lépni az idegen asszonnyal és rábeszélni, hogy menjen feleségül az apámhoz, aki halálosan szerelmes belé és nélküle nem bírja elviselni az életet.

Miután minden rábeszélés hiábavaló volt, a kegyelmes ur elvállalta a megbízatást.

Gondolatokba merülten feküdtem le aludni és elhatároztam, hogy másnap végét velem a dolognak. De hogy mi módon, azt magam sem tudtam. De tennem kellett valamit, mert féltettem az apámat az idegen asszonytól.

Nagy gonddal felöltöztem, mielőtt az asszony után mentem volna. Már a hallban találtam, hogy elinduljon rendes tengerparti sétájára. Egyedül volt, de nem mertem megszólítani. Majd kint a szabadban.

Orosz női fej

A nap teljes pompájában uszott az égen és csodálatos szép az ut a sziklák között, melyen a nő elindult. Amint előttem haladt, megcsodálhattam pompás termetét, melyre szorosan tapadt a selyemszoknya és alatta izgatón játszadoztak a fejlett félgömbök. Mikor könnyedén egy-egy sziklára felkapaszkodott, amugy is rövid szoknya felcsuszolt és elővillant hófehér, meztelen combja. Szőke haja hátracsapodott és csodálatosan szép arca bájos pirban égett. Fent a tetőn, illatos fenyvesben a nő megállapodott és szétnézett, hogy hol találhatna alkalmas he-

lyet a pihenésre. Aztán letelepedett egy hatalmas fenyő alá.

Most itt lett volna az alkalom, hogy véghez vigyem tervemet, de minden bátorságom elillant. Közeledni sem mertem hozzá.

Aztán felállt az asszony és meglátott. Forogni kezdett velem a kis erdő, félttem tőle, tőle, a nőtől, a szívemet a torkomban éreztem dobogni, mikor dacosan elébe léptem és alázatosan könyörögni kezdtem neki, hogy utazzon el innen és ne tegye tönkre az apámat...

Nem volt nagyon meglepve. Figyelmesen végighallgatta dadogásomat, aztán elmosolyodott és lágy hangon, hibás magyarsággal megszólalt:

— Kicsi gyerek... — és felém lépett.

Elszaladtam és meg sem álltam a szállodáig. A szobámba zárkózva gondolkodni kezdtem a dolgokon és arra a megállapításra jutottam, hogy bátran viseltem magamat és ez a gondolat megnyugtató volt. Meg van mentve az apám, — gondoltam magamban és a fáradtságtól elnyomott az álom.

*

Arra ébredtem fel, hogy kopogtak az ajtón. A szobaleány volt, aki két levelet nyújtott át. Az egyikben apám közölte velem, hogy a tengerpartra ment sétálni és menjek utána, a másikban pedig három szó: „II. emelet 27. Várom.” Semmi más.

Nem kellett sok fejtörés a rejtvény megfejtéséhez, mert hiszen tudtam, hogy hol lakik az a nő. Annál inkább kínzott a probléma, hogy vajjon mit akarhat tőlem? Talán mégis meghallgatta könyörgésemet és elutazik. Egyszerre büszke lettem sikeremre, amilyen büszke csak egy 15 éves diákfiu lehet.

Mikor bementem hozzá, a pamlagon feküdt. Formás testére vékony selyempongyola tapadt, mely észtvesztően vágódott be telt combjai közé. Felül nyitva volt a ruhája és csaknem teljesen kilátott egyik hófehér melle.

Felült felig fekvő helyzetben és helyet kínált meg maga mellett. — Szóval azt szeretné, hogy

menjek el innen? — kérdezte.

— Igen — feleltem bátran — és pedig még ma.

— Ejnye, ejnye, de szigorú a kis fiu — mondta nevetve. — És miért, ha szabad megkérdezni?

— Azért mert szépségével tönkretette valakinek a nyugalmát, aki bizonyára meg fog nyugodni, ha magát nem látja többé.

— Ez nagyon érdekes... hiszen szóba sem álltam senkivel sem — mosolygott az asszony.

Hirtelen felkelt, bezárta az ajtót és visszajött hozzám.

— Hát igazán olyan nagy a baj, kicsi fiu? — kérdezte mosolyogva, aztán átölelt, hanyatdöntött a pam-lagon és forró ajkát rászorította a szájamra. Védekeztem, de erősebb volt, mint én. Éreztem meleg testét, mely az enyémhez simul és ez olyan gyönyörűséggel töltött el, hogy nem védekeztem tovább. Én is visszacsókoltam és elfelejtkeztem mindenről, csak égető, kimondhatatlan vágyat éreztem, de hogy miután, azt magam sem tudtam volna megmondani.

Az asszonyon egyszerre teljesen szétnyílt a pongyola és alatta teljesen meztelen volt... Kidüldet szemekkel néztem a csodát és reszketett az egész testem...

— Még nem voltál nővel? — kérdezte rekedt hangon az asszony.

— Nem — vallottam be szégyenkezve — még soha...

— Kicsi gyerek... — gügyögte — drága kicsi fiu... na gyere... feküdj ide... de előbb vessük le a ruhádat, nehogy összegyörd... így... az inget is... most gyere!...

Kábultan, reszketve, még sohasem érzett gyönyörrel feküdtem a nő mellett és csókolgattam mel-leit. Aztán ismét megnyílt előttem a menyek kapuja... És még utána többször.

Önfeledten telt el az egész dé-lután. Többet nem beszélünk sem-miről, csak gyönyörködtünk egy-más testében. Már nagyon fáradt voltam, amikor kopogtak az aj-tón. Ez éppen jókor jött. Rendbe szedtem magamat.

— A hátsó ajtón menj ki, meg ne lássanak.

Még egyszer megölelt, megcsó-kolt, közben pedig a fülembe sugta.

— Holnap reggel ugyanott, ahol ma rám kiabáltál... Te rossz ki-csi gyerek...

És amint kifordultam a folyosóra, láttam, hogy az exellenciás ur lép

be az első ajtón, pazarul kiöl-tözve, úgy, amint leánykérőbe szokás menni.

Lopva mentem a lakásunkba, apám nem volt odahaza. Átöltöztem és gondolkozni kezdtem a délután eseményein. Most mi lesz? Talán el kellene mondani mindent az apámnak... Nem bir-tam semmit kieszelni, összekeve-redett minden az agyamban, de azért boldog voltam.

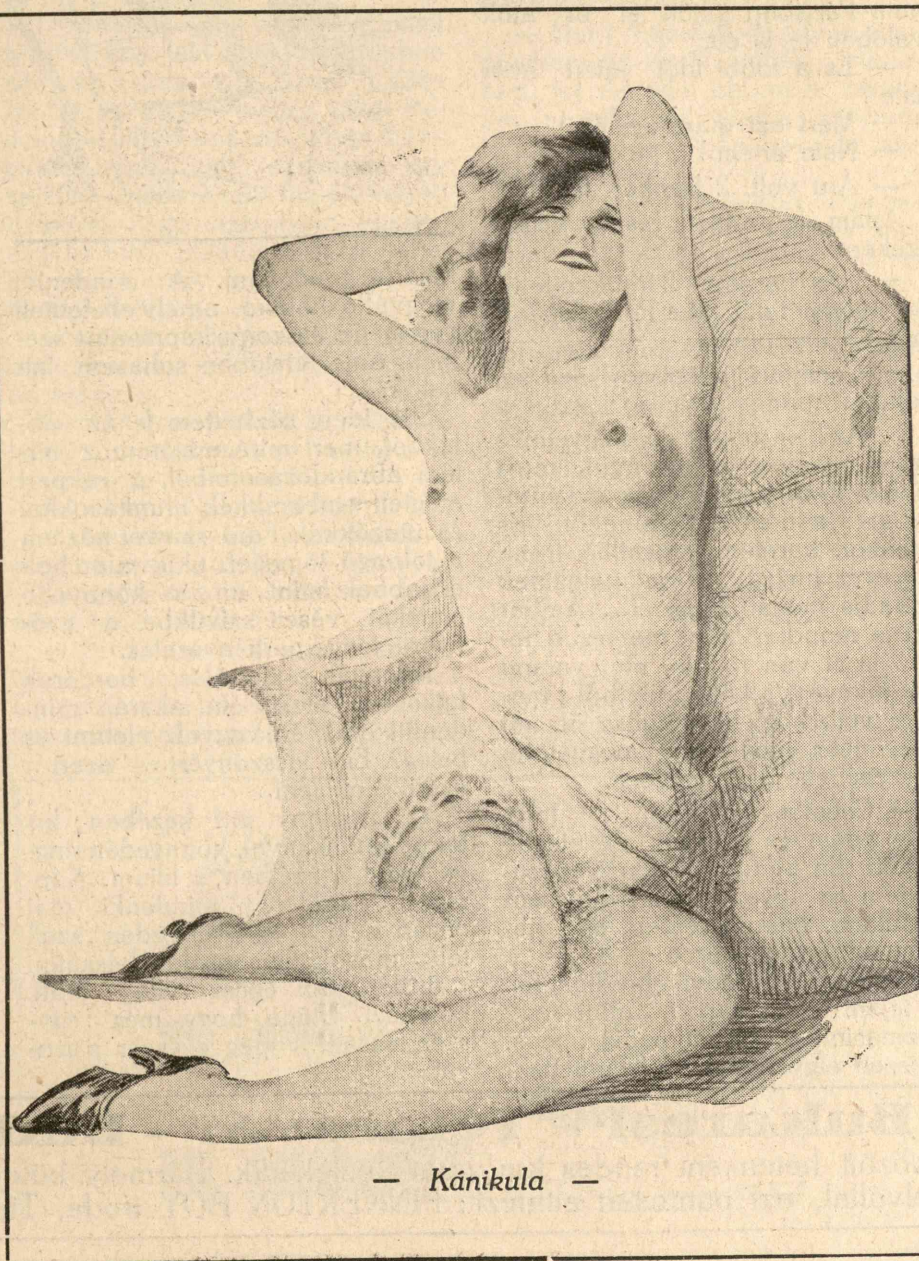
Amint fel és alá sétáltam a szo-bában, minduntalan megjelent a szemem előtt a nő fenséges alakja, úgy amint mellettem feküdt kita-karva, rám fonódva. Hálásan néztem a szemem előtt lebegő asz-szonyt és megértettem az apámat. Ezért a nőért érdemes meghalni. Oh, bár csak jóra fordulna min-den...

Aztán megérkezett az apám. A vacsora alatt szótlanok voltunk, s korán visszavonultunk a szo-báinkba.

Szendergésemből ajtónyitásra éb-redtem fel. Az apám jött a ke-gyelmes urral.

— Beszélj, beszélj már... — sür-gette a barátját.

— Türelem, barátom, szépen sorjában akarom elmondani, úgy, ahogy történt, — felelte a kegyel-mes ur — mert ennek a mókának az eleje is fontos. Ott kezdődik, hogy amint beléptem, ki akart dobni. De természetesen nem hagy-tam magam. Sőt, nem is nagyon szoritottam fellépésemet az illen-dőség határai közé. Erre engedett és kegyeskedett meghallgatni. El-mondtam szerelmedet, tisztességes ajánlatodat és természetes a tár-

— Kánikula —

sadalmi állásodat is méltattam. Erre mosolyogni kezdett. És úgy mosolygott, hogy azt hittem valami hercegnő és eleve is elestem attól, hogy számodra megnyerjem. Azonban beszéltem tovább. Forrón, mint egy költő és bővebben, mint egy klasszikus olasz író, nem nagy összefüggéssel, de szívlágyítóan, mint egy kamasz. És az eredmény nem maradt el. A nő beszélni kezdett. Elmondta dióhéjban az élete történetét. Párisban született és ott élt 16 évet. Aztán ismét 16 év következett, amelyből csak 16 hónapot élt, a fentmaradó időt szintén Párisban töltötte, de csak töltötte és nem élte...

— Nem értem — paltant fel apám.

— Pedig világos, mert ha 16 évből 16 hónapot élt, akkor minden évre egy hónap esik, amit nem Párisban töltött el és amit valóban le is élt.

— És a többi időt miért nem élte?

— Mert azt mások éltek.

— Nem értem..

— Áru volt. 2 frankon felüli.

Apám leforrázva esett vissza székére.

— Igen barátom, 2 frankon felül. De milyen felül. Ma Páris leggazdagabb asszonya.

— Cocotte... cocotte... — sóhajtolta apám.

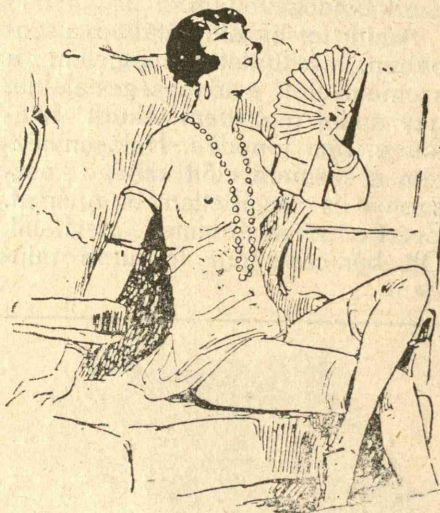
— Az! — felelte a kegyelmes ur — de most nem, mert most tölti a 16-ik hónapot, az évi munka után a négyhetes pihenőt. És ilyenkor, barátom, egymillió frank is kevés hozzá, hogy valakinek odaadja magát. Most él... Ámbár azt is mondta, hogy már ez a hónap is el van rontva, mert valami kis taknyost, könyörületből magára vett, hogy megtanítsa őt, mi a gyönyör, meg hogy meggátolja a szegényke szenvedéseit.

— Cocotte... cocotte... — folytatta apám és harsány nevetésbe tört ki. En pedig betegen vánszorogtam az ágyamba és azt hiszem elájultam, mikor szemem elé libbent az asszony arca.

Lázasan, kifáradva ébredtem fel. A fejem úgy kalapált, mint egy gőzmasina, a testem pedig ólmos, teljesen elgyengülve. Kitekintettem

az ablakon; csodálatos, rózsaszínű hajnal volt.

Biborfényben uszott a horizont és fájdalmasan bukott a feketélő, csendes tengerbe. Nyugalom és csend borult a tájra, ahogy lenéztem ablakomból az árva rakpartra. Szemeimbe könny gyűlt, égető fájdalmak lepték el szívemet, marcangolták keblemet és a

halálra gondoltam. A mindentől megváltó halálra, amely elfeledteti velem az asszony káprázatos szemeit, amelyet többé sohasem láthatok.

Sok ideig nézhettem le az ablakból, mert mire magamhoz tértem ábrándozásaimból, a rakpart megtelt emberekkel, munkásokkal és utazókkal. Fájó szívvel néztem a tolongó tömeget, akik talán boldogabbak mint én s könnyebb emléket vésett szívükbe a gyönyörű tengerparti nyaralás.

Tolongság, kiabálás, hordárok futkosása, élet s élni akarás mindenütt csak én vagyok életunt és beteg. Egy asszonyért... azért... azért... ott lent...

Az asszony jött kezében kis barna bőrláskával, könnyedén ringva, mint a szélben a lilium. Káprázat... örület... mindenki utat enged neki... és könnyedén száll fel... mások nem bírnak felszállni... örület... az egész világ örült, bolond... Utána, hogy még egyszer lássam... még egyszer a szavát...

Rohanok. Lökdösök. Odavágnak a korláthoz, a kabátom végigszakad, a gerincem sajog. Tolakodok, a dokkrendőr nyakonragad és... és bevág a hajóba... Végre... az asszony itt áll, nevet, tündököl, jókedvű... A szám vérzik... homályos a szemem s nem szólok egy szót sem. Az asszony hozzám lép és zsebkendőjével megtörli számát, közben pedig halkán sutog...

— Szégyelem, hogy becsaptál, te kicsi gyerek, nem méltó hozzád egy olyan viharos karrier után, amilyen az enyém. De azért nem haragszom, hanem elmegyek, messzire és nem rontom el ezt a hónapot. Nem, nem, rossz kis fiú... azt nem lehet...

A jegyet és utlevelet kérték, hebegtem, szabadkoztam. Aztán durván lelöktek. Még hallottam a nő sziszegő hangját:

— Még ha bevallottál volna mindent, akkor jó lettem volna...

Többet egy szót sem hallottam, elnyelte minden szavát a rakodók őrlítő zaja.

Ismét tolongok és rohanok a szobámba. A hajó még nem indul, de már csendes. Szétnézek. Ott áll a legfelső korlát mögött. Mindenki illedelmes vele, még egy urinő is kikerüli, pedig kisbaba van a karján. Felháborodok. A szememet vér önti el és ordítani kezdek:

— Suzanne... Suzanne... Bestia... Szajha... Ne menj el!...

Önkívületben ordítottam tovább, nem tudom, hogy mit.

A hajó fütttyentett és locsogva megindult.

A nő intett és kacagva kiabált felém:

— Szervusz, szép picit, kicsike gyerek!

Engem pedig két markos kéz font körül és leszorított. Valamit rámhuzott, majd ingott velem egy ideig, aztán betuszkolt egy zárt autóba, ahol még egy ember ült. Vöröskereszt volt a karján...

Tizenhárman...

— Nem zavarja önt, hogy tizenhárman ülünk az asztalnál?

— Dehogy, nagyságos asszonyom! Majd én eszem kettő helyett.

Bukarest ~ Temesvár ~ Budapest ~ Bécs

között hetenként rendes kurirjárat közlekedik. Bármely küldöncszolgálatot és megbízást elvállal, azt pontosan elintézi: PINKERTON BOY iroda, Timișoara (Temesvár) Belváros

A szerelmes jogász

A szerelmes jogász az én voltam. Nem azért, mintha tényleg nagyon szerelmes lettem volna mindig, hanem így hívtak, mivel sok lánynak, asszonynak udvaroltam és igen sokkal volt viszonyom. Nem voltam én egyikbe sem szerelmes, amint fiatalemberek szerelmesek szoktak lenni szép nőkbe, hanem a csinos nők tetszettek nekem, megkivántam őket és nem volt nyugtom, amíg az enyéme nem lettek. Kiismertem én hamar, hogy melyik az a kocs, amely után hiába futok, mert nem vesz föl és akkor elmaradtam tőle. Azonban, — az igazat megvallva — ilyesmi csak igen ritkán fordult elő. Ugyanis jól értettem a nők nyelvén beszélni, kiismertem gyengéiket, kitapasztaltam, hogy az egyik nőt hizelgéssel, a másikat tettezett közönnyel, a harmadikat brutális viselkedéssel, a negyediket pedig azzal lehet megejteni, hogy az ember féltékennyé teszi, amikor látszólag a barátnőjének udvarol. Az így féltékennyé tett nő igyekszik aztán az ifjút visszahódítani, aki úgy tesz, mintha húzódna, végül aztán megadja magát. Ilyenkor a nő azt hiszi, hogy ő a győztes fél, holott pedig ő a férfi ravaszságának az áldozata.

Minduntalan más-más nőhöz akasztottam a rudamat. Ez a változatosság, amely nekem kedvemre volt, hozott engem annyira hirbe, hogy a szerelmes jogász diszítő jelzőt kapjam.

Nem egyszer történt meg, hogy lakásadónőmmel, feltéve, hogy szép asszony volt, összeszűrtem a levelet. De nem vettem meg a házikisasszonyok kegyeit sem. Az ilyen viszonyok két-három hónapig tartottak, aztán unalmasakká kezdtek válni. Végül azzal az ürüggyel, hogy hazautazom vidékre, fölmondtam és eltávoztam. Természetesen szó sem volt róla, hogy otthagytam Budapestet, csak éppen egy másik kerületbe költöztem.

Egyszer egy Kosár Zsófia nevű özvegyasszonynál volt különbejáratu szobám. Kosár Zsófia fess asszony volt. Nem nézett ki többnek harminc esztendősnél, pedig, mint később kiderült, éppen negyven volt.

Háziasszonyom érett szépsége

megtetszett nekem, legyeskedtem és hiába volt a neve Kósár, én tőle mégsem ezt kaptam. Nagyon perzselő szerelem volt ez is, mint jónéhány és azért is tartott tovább, mint sok más.

Kosárnét rendszeren délutánonként látogattam meg. Ugy négy óra tájban szoktam hozzá bekopogtatni. Rendszerint igéző pongyolában fogadott a diványon, amelyre melléje telepedtem és amelyen pár perc múlva megkezdődött szerelmi csatározásunk.

Egy juniusi napon szintén bekopogtattam.

— Szabad, — hangzott belülről és én benyitottam.

Tekintetem, mint rendszeren, most is a divány felé tévedt. Azonban a divány üres volt. Kósár Zsófia ott ült az asztal mellett állig begombolt szigoruan erkölcsös házi ruhában és vele szemben egy igézően bájos leány foglalt helyet. Lehetett vagy tizenhét esztendő és első pillanatra észre lehetett venni, hogy feltűnően hasonlít Kósár Zsófiára.

— Jöjjön, jöjjön csak, hadd mutatom be, — hívott kacagva az asszony.

Bizonytalan léptekkel mentem feléjük, miközben nem vettem le a szememet a leányról.

Az asszony bemutatott.

— Kristóf János joghallgató, a szobaurunk, Amálka, a leányom.

Elfogadottságom azonban csak egy percig tartott.

— Ejha, nagyságos asszony, eltitkolta előlem, hogy leánya van. Ugy tett, mint az irigy kertész, aki szép rózsáját titokban rejtegeti az üvegház sarkában.

Az asszony tovább kacagott:

— Lehet, hogy azért nem beszéltem a lányomról, nehogy túl öregnek tartson. Tizenkilenc éves koromban mentem férjhez, egy évre megszületett a lányom, aki a tavasszal volt tizenhét éves. Most könnyen kiszámíthatja, hogy milyen idős vagyok.

Huncutul nézett reám, mintha a szemével azt akarná mondani: ugye, azért a szerelemre még nem vagyok öreg? Az én szemem azt felelte neki vissza: nem bizony.

— De hát hol rejtegette ezt a kedves kislányt, nagyságos asszony? — kérdeztem fennhangon.

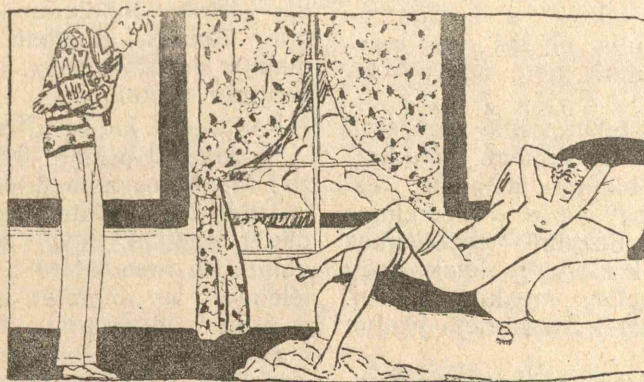
— Hol? Van nekem egy apácanővérem az egyik vidéki városban. Az Amálka abban a zárdában nevelkedett, ahol a nővérem főnöknő. Most aztán hazajött vakációra.

Amálkával hamarosan megbarátkoztam, mert igen kedves modoru, intelligens leány volt, akivel élvezet volt eltársalogni.

Ezentul továbbra is bejártam hozzájuk naponta és mindig egy-egy kellemes órát töltöttem anya és leánya társaságában.

Egy délután, amikor ismét bekopogtam, belépésem után nyomban az asztal felé néztem, amely mellett ülni szoktak. A két szemben levő szék azonban üres volt. Ugyanakkor harsány nevetés hallatszott a divány felől.

Ott feküdt rajta Kósár Zsófia, mint azelőtt, lenge pongyolában és magához intett. Igéző volt, mint mindig és csókéhesen, szerelem-szomjasan siettem hozzája.

— Elküldtem az Amáliát nagybátyja családjához, — turbékolta, — mielőtt két karjával körülnyalobta a nyakamat és maga mellé vont, — ezentul hetenkint legalább kétszer elküldöm délután a rokokokhoz. Jó?

Forró csókkal válaszoltam.

Olyan hevesen és erősen szerelmeskedtünk, mint azelőtt és közben elfeledtük mindketten, hogy Kosár Zsófiának már tizennyolc esztendősen leánya van.

Mondom: a külseje után senki sem tételezte volna fel róla, hogy ilyen nagy gyermeke van már. És amikor karjaival átölelt és lábával körém fonódott, nekem sem jutott eszembe, hogy ez a tüzes asszony egy nagy leánynak az anyja.

Szép volt az élet. Hetenkint kétszer-háromszor szerelmeskedtem az anyjával, más délutánon pedig csevegtem anyja jelenlétében az isteni gyermekkel.

Egy nap aztán ebben is fordulat állott be.

Egy délután ilyen heves szerelmi csata után a dunaparti korzóra mentem sétálni. Egyszerre csak kit hoz elém a sors, mint Amálkát, a szép Amálkát. Messziről kiáltottam rája:

— Amálka!

Összerezcent, amikor hangomra felém nézett és felismert. Odaléptem hozzá.

— Amálka, hát maga nincsen a nagynéninél Óbudán?

A lány zavara hamarosan eloszlott és kacagni kezdett.

— Istenem, mit csináljak mindig a két öregnél? Egy barátnőmet látogattam meg, most pedig eljöttem egy kicsit korzózni.

Sétáltunk és egy kellemes félórát töltöttünk együtt. Mikor aztán hazafelé mentünk, az utcánk sarkán Amálka egyszerre megállott és így szólt:

— Jaj, meg ne mondja a mamának, hogy látott a korzón és főleg ne árulja el azt sem, hogy együtt voltunk, mert nagyon kikapnék.

— Nono, talán csak nem óvta magát a mamája tőlem. Amálka?

— De bizony megtette, azt mondta, hogy maga a szerelmes jogász és nagyon veszedelmes fiatal lányokra. Azért félek, hogy a mama esetleg meglát magával.

— Egy feltétel alatt nem árulom el magát.

— És mi az? — kérdezte huncutul?

— Ha holnap megint találkozunk a korzón.

— Jó, öt órakor ott leszek, — mondta és ezzel ellibbent.

Csak egy óra múlva mentem haza, hogy még látszatát is elkerüljem annak, hogy együtt voltam Amálkával.

Ezentul naponta találkoztunk a korzón. Azelőtt Amálka csak azokon a délutánokon járt ki hazulról, amikor az anyjának randevuja volt velem, most azonban már naponta eljárt. Azt mondotta, hogy egy barátnőjéhez járogat, akivel négykezes zongoradarabokat gyakorol.

Beszélgetéseink során meggyö-

ződtem róla, hogy a zárdai nevelés nem tudta Amálkában elfojtani az igazi természetet, amely azonos volt az anyjéval. Bizony hét eleven ördög lakozott ebben a leányban és olyanokat mondott néha, hogy csudálkoztam, honnan is tudja ezt ez a zárdanövendék.

Már bizony arra is kapható volt, hogy el-ement velem valami csendes kicsi budai cukrászdába is. Egy ilyen alkalommal történt, hogy tréfásan elvettem tőle a ridiküljét és úgy tettem, mintha ki akarnám nyitni.

Rémülettel kapott utána.

— Jaj, mit csinál! Ki ne nyissa! Megharagszom örökre!

Talán visszaadtam volna a ridikült anélkül, hogy kinyitottam volna, ha nem látom az arcán a félelmet. Így azonban csak azért is ösztönözött valami, hogy kikutassam. Mi is lehetne abban? Zsebkendő, puderpamacs, ruzs. Nagy meglepetésemre azonban egy

filigrán könyvecskét találtam benne. Első pillanatra láttam, hogy amatőrkiadás volt. Amálka, ki akarta tépni a kezemből, de nekem mégis sikerült megnéznem a címet. Faublas lovag kalandjai. Ez volt a könyv címe. Pikantériájáról világhíres könyv ez. Eppenséggel nem zárdanövendékek kezébe való. Kétszer-háromszor találomra kinyitottam a könyvet és a lapok mindig olyan helyeken váltak szét, ahol illusztrációk voltak, melyek gyönyörű nőket ábrázoltak teljesen pucéran. Hogy a könyv ezeken a helyeken magától kinyílt, annak az volt a jele, hogy azokat a képeket sokszor nézegetik.

Amálka majdnem sirt, én pedig nevettem.

— Ne nevéssen ki, jajdult föl, — a könyv nem az enyém, hanem a barátnőmé.

— De maga elhozta, mert olvasni akarja.

— Már elolvastam, — szölte el magát Amálka.

Mit mondjak még? Ezentul magam láttam el Amálkát pikáns olvasni valóval. A könyveket aztán hűségesen tovább vitte a barátnőjének. De elvitte neki azokat a csiklandós vicceket is, amelyeket sétáink alkalmával elmondtam neki. És üzeneteket hozott Jucitól, a barátnőjétől. Az üzenetek arra vonatkoztak, hogy milyen erotikus könyveket szerezzek számukra, amelyekről más barátnői beszéltek neki, vagy amelyeknek a reklámjait valahol olvasta.

Egy nap ezzel az üzenettel jött Amálka:

— A Juci szülői négy hétre elutaztak. Az apjának reumája van és Pöstyénben gyógykezelési magát, a mamája pedig vele ment. Juci szeretne már magával személyesen is megismerkedni és általam holnap délutánra uzsonnára meghívja.

Megismerkedtem Jucival, aki aranyos, édes, pajkos leány volt. Valóságos eleven ördög. Nem volt annak egyetlen porcikája sem, amely ne lett volna huncut.

Persze, a beszélgetés csupa pikáns témáról folyt. Közben hol az egyik lányt csókolgattam, hol a másikat.

(ike)

(Folyt. a köv. számban)

Igazmondás

A tudománynak és a nőnek előbb meg kell öregednie, hogy bizni lehessen benne.

**MINDEN HÁZNÁL
LEGYEN**

HA NINCSEK - AKKOR VEGYEN!

WALTRICH
női és férfi fodrász

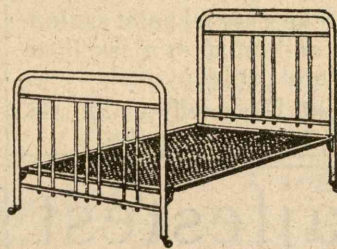
Timișoara, Gyárvaros, Fő-ucca,
Kossuth tér 1. sz.

Speciális, tartós hullámosítás,
hajfestés, víz hullám stb. (13)
Nőknek külön bejárat úgy Fő-
uccai, mint a Kossuth-téri ol-
dalon. — Szolid árak

PODRÁTZKY

**Műbutorkárpitos, spe-
ciális bőrbutorok**

TIMIȘOARA II., Iskola-utca 10
Telefon 206. (31-4)

**Sodronymatrácok,
vas és rézbutorok**

valamint gyermek és kerti asztalok, székek, padok,
mosdók, összecsuksukható ágyak erősen redukált
árakban: 40

Bozsák M. és Fia
R. T., Timișoara Tel.: 3-88

Eladási hely: Gyárvaros, Alsó Árok ucca 10.

Árlap ingyen.

Nagy készletek, olcsó árak

Megnyilt a **NICOLIN**-féle hygie-

nikus női és férfi fodrászterem, és a „de Beauté” szépségápolási
intézet, Temesvárott, III. Dózsater 4 sz. a. saját házban.

Árak: Borotválás 8 lei; Hajmosás „Nicoxon”-nal 15 lei; Ondolálás
15 lei; Hajvágás 15 lei; Manikür 15 lei; Elektr. arcgőzölés ultra-
violett sugárzással 25 lei; Elektr. arcmassage 25 lei; Elektr. fejmas-
sage hajhullás ellen 25 lei; Hajfestés 200 lei, férfiaknak 100 lei;
Hajszőkítés 80 lei; Bajuszfestés 50 lei. Fodrászati szakiskola: ondo-
lálás, manikür, hajfestés, arcmassage, fejmassage, hajműmunkák,
babaklinika stb. — Olcsó árak.

IGIENA

fest, mos, tisztít

Parfumeria Kertész Lajos

Timișoara, Gyárvá-
ros, Fő u. 31.

Legfinomabb francia illatszerek, továbbá szappan, puderek és pipere-
cikkek legolcsóbb bevásárlási forrása. (34)

MAJTHÉNYI KÁROLY vízvezeték, villany- és
csatornázás szerelő

Telefon 11-29 Timișoara, III. Doja u. 6 Telefon 11-29

Elvállal vízvezeték, csatornázás és villanyszerelés, házitelefons és gáz-
kályhajavitást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

Speciális szemüvegek

orvosi rendeletre is, órák, ékszerek, látsze-
részeti cikkek és azok szakszerű javítása.
Versenyképes, olcsó árak. — Alapította ott 1906.

„Elvetia” VADÁSZ EMIL Timișoara II. Fő-ucca 5/36.

Müller

a legszebben tisztít, fest, vasal
Timișoara, Gyárvaros

Károlyi József

uri fodrász

Timișoara, Belváros, Jenőherceg-
ucca 14.

Hajvágás hölgyek számára is.

Dolly krém
puder
szeplőviz

Legszebb ajándék! Gyártja:
Roth Jenő gyógyszerháza
Timișoara, III. Dózsater és
Pósta ucca sarkán

Venus fürdő

régebben Császárfürdő

Villamos megálló

Nyitva reggel 7-től este 11-ig

Állandó gyógyfürdők

— Kádfürdő 20 lei —

A tulajdonos

Ez a hely

a MIA
Krém
számá-
ra van

fenntartva, amely a dr. Kovács-
gyógyszertárban, Timișoara-Fabric
kapható, de a hirdetést nem közöljűl,
mert mindenki tudja, hogy a MIA
KRÉM-nek nem kell már reklám

BOSZÁK ALBERT

műköszörtis. Temesvár IV. Bem u. 30.

Vállalja ollók, borotvák, kések szak-
szerű köszöztülését. — Solingeni acél-
árak raktáron. (30)

Ingyen szerelem

fel csillárját, ha nálam vásárolja
csodálatos olcsó áron.

Saját készítményű csillárok.

MÁRTON és KUTAS

TIMIȘOARA, IV. Bul. Berthelot 3.
(Kossuth L.-ucca.)

Csillárátalakítás, javítás, galvani-
zálás. (25)

Ha Pestre jön

okvetlen keresse fel saját szalon-
jában manikűröző és masszírozó
fiatal urileányokat.

Budapest, Dessewffy-u. 22. fsz.
2, kapu alatt balra.

Hajfestést

bármely színre garancia mellett vállal

Todorov Pál

hajfestő és női fodrász
Timișoara, Belváros, Rezső-ucca
Elsőrangú víz és vasondolálás
Férfi és női manikűr

Vasgerendák és betonvas

nagy raktár és gyári vagonszállítás

Jäger József és Péter

vaskereskedőknél
Timișoara Józsefváros, Hunyady-ut 33
Telefon 326. 52

Alkalmi

ajándékokat
legolcsóbban beszerezhet

Joan Dumoni

órák és ékszerésznél
Timișoara IV. Str. Iancu
Vacarescu 25 (Bemgasse.)

Martin J.

Férfi és női fodrász, hajfestés és manikűr-szalón.
Timișoara, IV. Kossuth Lajos ucca 21. szám.

Elegáns tavaszi és
nyári divatcipők:

Rácz Andrásnál

Timișoara, I. Str. Primăriei 8

Nyomtatványok szép kivitelben, olcsón, lapunk
nyomdájában, Lugoson rendelhetők meg.

Jugoszláviai

olvasóink részére ritka vásárlási alkalom:

Káviár

1931 év I. fele 1—26. szám, 520 oldalon, kemény diszkötésben, komplett összeállítás-
ban, a „Nőuralom” c. páratlanul érdekes regénnyel
200 dinár bolti ár helyett: dinár 80.—

Káviár

1931 év II. fele 27—52. szám, 562 oldalon, kemény diszkötésben, komplett összeállítás-
ban, az „Orosz cári balett titkaiból” című szenzációs cikksorozattal
200 dinár bolti ár helyett: dinár 80.—

A két vaskos kötet ára 1082 oldalon, 400 Dinár bolti ár helyett:
Dinár 160.—

Utánvét mellett v. az összeg előzetes beküldése ellenében azonnal szállítja a vezérképviselő:

**Medjunarodni Prometni Novinski i Ogl. Zavod,
D. D. Podružnica SUBOTICA, II.**